

3) Si le dernier jour du délai est un jour férié légal, ou un jour où le Bureau n'est pas ouvert pour recevoir le dépôt des demandes dans le pays où la protection est réclamée, le délai sera prorogé jusqu'au premier jour ouvrable qui suit.

4) Doit être considérée comme première demande dont la date de dépôt sera le point de départ du délai de priorité, une demande ultérieure ayant le même objet qu'une première demande antérieure au sens de l'alinéa 2) ci-dessus, déposée dans le même pays de l'Union, à la condition que cette demande antérieure, à la date du dépôt de la demande ultérieure, ait été retirée, abandonnée, ou refusée, sans avoir été soumise à l'inspection publique et sans laisser subsister de droits, et qu'elle n'ait pas encore servi de base pour la revendication du droit de priorité. La demande antérieure ne pourra plus alors servir de base pour la revendication du droit de priorité.

D. — 1) Quiconque voudra se prévaloir de la priorité d'un dépôt antérieur sera tenu de faire une déclaration indiquant la date et le pays de ce dépôt. Chaque pays déterminera à quel moment, au plus tard, cette déclaration devra être effectuée.

2) Ces indications seront mentionnées dans les publications émanant de l'Administration compétente, notamment sur les brevets et les descriptions y relatives.

3) Les pays de l'Union pourront exiger de celui qui fait une déclaration de priorité la production d'une copie de la demande (description, dessins, etc.) déposée antérieurement. La copie, certifiée conforme par l'Administration qui aura reçu cette demande, sera dispensée de toute légalisation et elle pourra en tout cas être déposée, exempte de frais, à n'importe quel moment dans le délai de trois mois à dater du dé-

3. Om fristens sista dag i det land, där skydd begäres, är en laga helgdag eller en dag, då vederbörande myndighet icke håller öppet för mottagande av ansökningar, förlänges fristen till nästföljande söckendag.

4. Som första ansökan, vars ingivande är utgångspunkt för prioritetsfristen, skall anses en senare ansökan med samma ämne som en tidigare första ansökan enligt moment 2 ovan, vilken ingivits i samma unionsland, under förutsättning att denna tidigare ansökan vid tidpunkten för ingivandet av den senare ansökningen återkallats, övergivits eller avslagits utan att ha underkastats offentlig granskning och utan att ha kvarlämnat några rättigheter samt under förutsättning att den ännu icke tjänat som grund för anspråk på prioritetsrätt. Den tidigare ansökningen kan i sådant fall icke längre tjäna som grund för anspråk på prioritetsrätt.

D. — 1. Den som vill taga i anspråk prioritetsrätt på grund av tidigare ansökan åligger att lämna uppgift rörande den tid och det land, där denna ansökan blivit gjord. Varje land äger bestämma den tidpunkt, då denna uppgift senast skall lämnas.

2. Sådant uppgift skall angivas i de av vederbörande myndighet utgivna publikationer, särskilt i patenten och därtill hörande beskrivningar.

3. Unionsländerna kan fordra, att den som gör anmälan om prioritetsrätt inger en kopia av den tidigare gjorda ansökningen (beskrivning, ritningar etc.). Denna kopia, till riktigheten bestyrkt av den myndighet, som mottagit ansökningen, behöver icke vara legaliserad, och den skall i varje fall kunna utan särskild avgift ingivas när som helst inom tre månader från den senare ansökningens ingivande. Det må kunna före-

pôt de la demande ultérieure. On pourra exiger qu'elle soit accompagnée d'un certificat de la date du dépôt émanant de cette Administration et d'une traduction.

4) D'autres formalités ne pourront être requises pour la déclaration de priorité au moment du dépôt de la demande. Chaque pays de l'Union déterminera les conséquences de l'omission des formalités prévues par le présent article, sans que ses conséquences puissent excéder la perte du droit de priorité.

5) Ultérieurement, d'autres justifications pourront être demandées.

Celui qui se prévaut de la priorité d'un dépôt antérieur sera tenu d'indiquer le numéro de ce dépôt; cette indication sera publiée dans les conditions prévues par l'alinéa 2) ci-dessus.

E. — 1) Lorsqu'un dessin ou modèle industriel aura été déposé dans un pays en vertu d'un droit de priorité basé sur le dépôt d'un modèle d'utilité, le délai de priorité ne sera que celui fixé pour les dessins ou modèles industriels.

2) En outre, il est permis de déposer dans un pays un modèle d'utilité en vertu d'un droit de priorité basé sur le dépôt d'une demande de brevet et inversement.

F. — Aucun pays de l'Union ne pourra refuser une priorité ou une demande de brevet pour le motif que le déposant revendique des priorités multiples, même provenant de pays différents, ou pour le motif qu'une demande revendiquant une ou plusieurs priorités contient un ou plusieurs éléments qui n'étaient pas compris dans la ou les demandes dont la priorité est revendiquée, à la condition, dans les deux cas, qu'il y ait unité d'invention, au sens de la loi du pays.

En ce qui concerne les éléments non compris dans la ou les demandes dont la priorité est revendiquée, le

skrivas, att den skall vara åtföljd av bevis om tiden, då den tidigare ansökningen gjordes, utfärdad av vederbörande myndighet, ävensom av översättning.

4. Andra formaliteter kan ej vid tidpunkten för själva ansökningen fordras för anmälan om prioritetsrätt. Varje unionsland äger bestämma påföljderna av underlåtenhet att iakttaga de i denna artikel omnämnda formaliteterna, dock att dessa påföljder ej må sträcka sig längre än till förlust av prioritetsrätten.

5. Senare må annan bevisning kunna fordras.

Den som åberopar prioriteten hos en tidigare ansökan skall ange numret på denna tidigare ansökan. Denna angivelse skall offentliggöras på sätt som sägs i moment 2 ovan.

E. — 1. Då i ett land skydd sökes för industriellt mönster eller modell under åberopande av rätt till prioritet på grund av ansökan om skydd för nyttighetsmodell, skall prioritetstiden vara den som är bestämd för industriella mönster och modeller.

2. Vidare är det tillåtet att i ett land söka skydd för nyttighetsmodell med anspråk på prioritet, grundad på en ansökan om patent, och omvänt.

F. Ett unionsland skall icke kunna vägra en prioritetsrätt eller avslå en patentansökan på den grunden att sökanden gör anspråk på flera olika prioritetsrätter, även om de härrör från olika länder, eller på den grunden att en ansökan med krav på en eller flera prioritetsrätter innehåller ett eller flera element som icke var omfattade av den eller de ansökningar för vilka prioritetsrätt begäres, under förutsättning i båda fallen att det gäller en enligt vederbörande lands lag enhetlig uppfinning.

I fråga om de element som icke omfattas av den eller de ansökningar, för vilka prioritetsrätt begäres,

dépôt de la demande ultérieure donne naissance à un droit de priorité dans les conditions ordinaires.

G. — 1) Si l'examen révèle qu'une demande de brevet est complexe, le demandeur pourra diviser la demande en un certain nombre de demandes divisionnaires, en conservant comme date de chacune la date de la demande initiale et, s'il y a lieu, le bénéfice du droit de priorité.

2) Le demandeur pourra aussi, de sa propre initiative, diviser la demande de brevet, en conservant comme date de chaque demande divisionnaire la date de la demande initiale et, s'il y a lieu, le bénéfice du droit de priorité. Chaque pays de l'Union aura la faculté de déterminer les conditions auxquelles cette division sera autorisée.

H. — La priorité ne peut être refusée pour le motif que certains éléments de l'invention pour lesquels on revendique la priorité ne figurent pas parmi les revendications formulées dans la demande au pays d'origine, pourvu que l'ensemble des pièces de la demande révèle d'une façon précise lesdits éléments.

I. — 1) Les demandes de certificats d'auteur d'invention, déposées dans un pays où les déposants ont le droit de demander à leur choix soit un brevet, soit un certificat d'auteur d'invention, donneront naissance au droit de priorité institué par le présent article dans les mêmes conditions et avec les mêmes effets que les demandes de brevets d'invention.

2) Dans un pays où les déposants ont le droit de demander à leur choix soit un brevet, soit un certificat d'auteur d'invention, le demandeur d'un certificat d'auteur d'invention bénéficiera, selon les dispositions du présent article applicables aux demandes de brevets, du droit de priorité basé sur le dépôt d'une demande de brevet d'invention, de modèle

skapar avgivandet av den senare ansökningen en prioritetsrätt på sedvanliga villkor.

G. — 1. Om prövningen ger vid handen, att en patentansökan är oenhetlig, skall sökanden kunna uppdelas ansökningen i ett visst antal delansökningar, med bibehållande såsom inlämningsdag för var och en av den ursprungliga ansökningens dagen och i förekommande fall av prioriteteten.

2. Sökanden skall också kunna på eget initiativ uppdelas patentansökningen med bibehållande såsom dag för varje delansökan av dagen för den ursprungliga ansökningen och i förekommande fall av prioriteteten. Varje unionsland skall ha rätt att bestämma på vilka villkor en sådan uppdelning skall vara tillåten.

H. — Prioritet kan icke vägras av det skälet, att vissa element av den uppfinning, för vilken prioritet begäres, icke förekommer i patentanspråken till ansökningen i det första landet, såframt handlingarna till denna ansökning tillsammans på ett tydligt sätt anger de nämnda elementen.

I. — 1. Ansökningar om uppfinnarcertifikat, vilka gjorts i ett land där sökande har rätt att efter eget val ansöka antingen om patent eller om uppfinnarcertifikat, skall medföra rätt till sådan prioritet som föreskrives i denna artikel på samma villkor och med samma verkningar som patentansökningar.

2. I land, där sökande har rätt att efter eget val ansöka antingen om patent eller om uppfinnarcertifikat, skall den som gör ansökan om uppfinnarcertifikat, i enlighet med de bestämmelser i denna artikel som avser ansökan om patent, åtnjuta rätt till prioritet grundad på ansökan om patent, om nyttighetsmodell eller om uppfinnarcertifikat.

d'utilité ou de certificat d'auteur d'invention.

Article 4^{bis}

1) Les brevets demandés dans les différents pays de l'Union par des ressortissants de l'Union seront indépendants des brevets obtenus pour la même invention dans les autres pays, adhérents ou non à l'Union.

2) Cette disposition doit s'entendre d'une façon absolue, notamment en ce sens que les brevets demandés pendant le délai de priorité sont indépendants, tant au point de vue des causes de nullité et de déchéance qu'au point de vue de la durée normale.

3) Elle s'applique à tous les brevets existant au moment de sa mise en vigueur.

4) Il en sera de même, en cas d'accession de nouveaux pays, pour les brevets existant de part et d'autre au moment de l'accession.

5) Les brevets obtenus avec le bénéfice de la priorité jouiront, dans les différents pays de l'Union, d'une durée égale à celle dont ils jouiraient s'ils étaient demandés ou délivrés sans le bénéfice de la priorité.

Article 4^{ter}

L'inventeur a le droit d'être mentionné comme tel dans le brevet.

Article 4^{quater}

La délivrance d'un brevet ne pourra être refusée et un brevet ne pourra être invalidé pour le motif que la vente du produit breveté ou obtenu par un procédé breveté est soumise à des restrictions ou limitations résultant de la législation nationale.

Article 5

A. — 1) L'introduction, par le breveté, dans le pays où le brevet a été

Artikel 4bis

1. Patent, som i de olika unionsländerna sökes av dem, som tillhör unionen, skall vara oberoende av patent, som för samma uppfinning erhållits i andra länder, vare sig tillhörande unionen eller icke.

2. Denna bestämmelse skall gälla utan inskränkning, särskilt så att patent, som sökts under prioritetstiden, är oberoende såväl i fråga om skälen till ogiltighet och förverkande som beträffande deras normala giltighetstid.

3. Den är tillämplig på patent, som äger bestånd vid tidpunkten för dess ikraftträdande.

4. Detsamma skall, i händelse av nya länders anslutning, gälla för de vid tidpunkten för anslutningen på ömse sidor bestående patenten.

5. Patent, som erhållits med åberopande av prioritetsförmånen, skall i de olika unionsländerna åtnjuta samma giltighetstid som de skulle ha fått, om de sökts eller beviljats utan prioritetsförmån.

Artikel 4ter

Uppfinnaren har rätt att bli nämnd såsom sådan i patentet.

Artikel 4quater

Utfärdandet av ett patent skall icke kunna vägras och ett patent skall icke kunna ogiltigförklaras på den grunden att försäljningen av den produkt, som är patenterad eller erhållits genom ett patenterat förfarande, är föremål för inskränkningar eller begränsningar på grund av inhemsk lagstiftning.

Artikel 5

A. — 1. Patent förverkas icke därigenom, att patenthavaren till det

délivré, d'objets fabriqués dans l'un ou l'autre des pays de l'Union, n'entraînera pas la déchéance.

2) Chacun des pays de l'Union aura la faculté de prendre des mesures législatives prévoyant la concession de licences obligatoires, pour prévenir les abus qui pourraient résulter de l'exercice du droit exclusif conféré par le brevet, par exemple faute d'exploitation.

3) La déchéance du brevet ne pourra être prévue que pour le cas où la concession de licences obligatoires n'aurait pas suffi pour prévenir ces abus. Aucune action en déchéance ou en révocation d'un brevet ne pourra être introduite avant l'expiration de deux années à compter de la concession de la première licence obligatoire.

4) Une licence obligatoire ne pourra pas être demandée pour cause de défaut ou d'insuffisance d'exploitation avant l'expiration d'un délai de quatre années à compter du dépôt de la demande de brevet, ou de trois années à compter de la délivrance du brevet, le délai qui expire le plus tard devant être appliqué; elle sera refusée si le breveté justifie son inaction par des excuses légitimes. Une telle licence obligatoire sera non exclusive et ne pourra être transmise, même sous la forme de concession de sous-licence, qu'avec la partie de l'entreprise ou du fonds de commerce exploitant cette licence.

5) Les dispositions qui précèdent seront applicables, sous réserve des modifications nécessaires, aux modèles d'utilité.

B. — La protection des dessins et modèles industriels ne peut être atteinte par une déchéance quelconque, soit pour défaut d'exploitation, soit pour introduction d'objets conformes à ceux qui sont protégés.

land, i vilket patent erhållits, inför föremål, som blivit tillverkade i annat unionsland.

2. Varje unionsland skall äga rätt att vidtaga erforderliga lagstiftningsåtgärder innefattande meddelande av tvångslicenser till förebyggande av missbruk vid utnyttjandet av den genom patentet förlånade uteslutanderätten, exempelvis försummelse att utöva uppfinningen.

3. Patentets förverkande skall icke kunna föreskrivas annat än för det fallet att meddelande av tvångslicenser icke skulle ha varit tillräckligt för att hindra sådana missbruk. Någon talan om ett patents förverkande eller upphävande skall icke kunna anhängiggöras, förrän två år gått från meddelandet av den första tvångslicensen.

4. Ansökan om meddelande av tvångslicens på grund av underlåtenhet att utöva uppfinningen eller otillräckligt utövande av uppfinningen skall icke kunna göras förrän fyra år förflutit från patentansökningens avgivande eller tre år förflutit från utfärdandet av patentet, varvid den frist som utlöper senast skall tillämpas. Tvångslicens skall icke meddelas, om patenthavaren visar giltigt skäl för sin underlåtenhet. En sådan tvångslicens skall icke vara exklusiv och skall icke kunna överlåtas ens i form av meddelande av underlicens utom tillsammans med den del av företaget eller handelsrörelsen som utnyttjar licensen.

5. Ovanstående bestämmelser är, under förbehåll för nödvändiga förändringar, tillämpliga å nyttighetsmodeller.

B. — Skydd för industriella mönster och modeller skall icke kunna på något sätt förverkas, vare sig genom försummelse att utöva eller genom införsel av föremål, överensstämmande med de skyddade.

C. — 1) Si, dans un pays, l'utilisation de la marque enregistrée est obligatoire, l'enregistrement ne pourra être annulé qu'après un délai équitable et si l'intéressé ne justifie pas des causes de son inaction.

2) L'emploi d'une marque de fabrique ou de commerce, par le propriétaire, sous une forme qui diffère, par des éléments n'altérant pas le caractère distinctif de la marque dans la forme sous laquelle celle-ci a été enregistrée dans l'un des pays de l'Union, n'entraînera pas l'invalidation de l'enregistrement et ne diminuera pas la protection accordée à la marque.

3) L'emploi simultané de la même marque sur des produits identiques ou similaires, par des établissements industriels ou commerciaux considérés comme copropriétaires de la marque d'après les dispositions de la loi nationale du pays où la protection est réclamée, n'empêchera pas l'enregistrement, ni ne diminuera d'aucune façon la protection accordée à ladite marque dans n'importe quel pays de l'Union, pourvu que ledit emploi n'ait pas pour effet d'induire le public en erreur et qu'il ne soit pas contraire à l'intérêt public.

D. — Aucun signe ou mention du brevet, du modèle d'utilité, de l'enregistrement de la marque de fabrique ou de commerce, ou du dépôt du dessin ou modèle industriel ne sera exigé sur le produit pour la reconnaissance du droit.

Article 5^{bis}

1) Un délai de grâce, qui devra être au minimum de six mois, sera accordé pour le paiement des taxes prévues pour le maintien des droits de propriété industrielle, moyennant le versement d'une surtaxe, si la législation nationale en impose une.

2) Les pays de l'Union ont la faculté de prévoir la restauration des

C. — 1. Om i ett land användande av registrerat märke är föreskrivet, skall registreringen icke kunna upphävas förrän efter skälig tid och endast om vederbörande icke visar skäl för sin underlåtenhet.

2. Märkeshavarens användande av ett fabriks- eller handelsmärke under en form, som endast genom beståndsdelar, vilka icke ändrar märkets egenartade karaktär, skiljer sig från den form, under vilken märket registrerats i ett unionsland, skall icke medföra registreringens ogiltighet eller minska det åt märket givna skyddet.

3. Samtidig användning av samma märke för samma eller liknande varor genom industri- eller handelsföretag, som enligt de inhemska lagbestämmelserna i det land, där skyddet begärts, anses vara medägare till märket, skall icke i något unionsland hindra registreringen eller på något sätt minska det åt märket givna skyddet, såframt denna användning icke har till verkan, att allmänheten vilseledes, eller är stridande mot allmänintresset.

D. — För åtnjutande av skydds rätt må icke fordras, att föremålet är åsatt märke eller uppgift om patent eller nyttighetsmodell eller om registrering av fabriks- eller handelsmärke eller industriellt mönster eller modell.

Artikel 5bis

1. En respittid om minst sex månader skall medgivas för betalning av föreskrivna avgifter för upprätthållande av rättigheter, som inbegripes under den industriella äganderätten, mot erläggande av en tilläggsavgift, om sådan är föreskriven i den inhemska lagstiftningen.

2. Unionsländerna skall ha rätt att medgiva återupplivning av patent,

brevets d'invention tombés en déchéance par suit de non-paiement de taxes.

som förfallit på grund av underlåten avgiftsbetalning.

Article 5^{ter}

Dans chacun des pays de l'Union ne seront pas considérés comme portant atteinte aux droits du breveté:

1° l'emploi, à bord des navires des autres pays de l'Union, des moyens faisant l'objet de son brevet dans le corps du navire, dans les machines, agrès, appareils et autres accessoires, lorsque ces navires pénétreront temporairement ou accidentellement dans les eaux du pays, sous réserve que ces moyens y soient employés exclusivement pour les besoins du navire;

2° l'emploi des moyens faisant l'objet du brevet dans la construction ou le fonctionnement des engins de locomotion aérienne ou terrestre des autres pays de l'Union ou des accessoires de ces engins, lorsque ceux-ci pénétreront temporairement ou accidentellement dans ce pays.

Article 5^{quater}

Lorsqu'un produit est introduit dans un pays de l'Union où il existe un brevet protégeant un procédé de fabrication dudit produit, le breveté aura, à l'égard du produit introduit, tous les droits que la législation du pays d'importation lui accorde, sur la base du brevet de procédé, à l'égard des produits fabriqués dans le pays même.

Article 5^{quinquies}

Les dessins et modèles industriels seront protégés dans tous les pays de l'Union.

Article 6

1) Les conditions de dépôt et d'enregistrement des marques de fabri-

Artikel 5^{ter}

I intet av unionsländerna skall såsom intrång i patenthavarens rättigheter anses:

1) användande ombord på andra unionsländers fartyg av anordningar, som utgör föremål för hans patent, i fartygsskrovet, maskinerna, tackling, don och andra tillbehör, då dessa fartyg tidvis eller tillfälligtvis inkommer i det ifrågavarande landets farvatten, under förutsättning att användandet sker uteslutande för fartygets behov;

2) användande av anordningar, som utgör föremål för patentet, i konstruktionen eller drift av andra unionsländers luft- eller lantfordon eller tillbehör till sådana fordon, då dessa tidvis eller tillfälligtvis inkommer i vederbörande land.

Artikel 5^{quater}

När en vara införes i ett unionsland, vari finnes ett patent som skyddar ett förfarande för framställning av denna vara, skall patenthavaren i fråga om den införda varan ha alla de rättigheter, som införsellandets lagstiftning tillerkänner honom på grund av förfarandepatentet med avseende på de varor som framställs inom landet självt.

Artikel 5^{quinquies}

Industriella mönster och modeller skall skyddas i alla unionsländer.

Artikel 6

1. Villkoren för anmälan och registrering av fabriks- och handels-

que ou de commerce seront déterminées dans chaque pays de l'Union par sa législation nationale.

2) Toutefois, une marque déposée par un ressortissant d'un pays de l'Union dans un quelconque des pays de l'Union ne pourra être refusée ou invalidée pour le motif qu'elle n'aura pas été déposée, enregistrée ou renouvelée au pays d'origine.

3) Une marque régulièrement enregistrée dans un pays de l'Union sera considérée comme indépendante des marques enregistrées dans les autres pays de l'Union, y compris le pays d'origine.

Article 6^{bis}

1) Les pays de l'Union s'engagent, soit d'office si la législation du pays le permet, soit à la requête de l'intéressé, à refuser ou à invalider l'enregistrement et à interdire l'usage d'une marque de fabrique ou de commerce qui constitue la reproduction, l'imitation ou la traduction, susceptibles de créer une confusion, d'une marque que l'autorité compétente du pays de l'enregistrement ou de l'usage estimera y être notoirement connue comme étant déjà la marque d'une personne admise à bénéficier de la présente Convention et utilisée pour des produits identiques ou similaires. Il en sera de même lorsque la partie essentielle de la marque constitue la reproduction d'une telle marque notoirement connue ou une imitation susceptible de créer une confusion avec celle-ci.

2) Un délai minimum de cinq années à compter de la date de l'enregistrement devra être accordé pour réclamer la radiation d'une telle marque. Les pays de l'Union ont la faculté de prévoir un délai dans lequel l'interdiction d'usage devra être réclamée.

3) Il ne sera pas fixé de délai pour réclamer la radiation ou l'interdic-

tionen skall bestämmas i varje unionsland av dess inhemska lagstiftning.

2. Dock skall registrering av ett märke, som anmälts av medborgare i ett unionsland i vilket som helst av unionsländerna, icke kunna vägras eller ogiltigförklaras av den grunden att märket icke anmälts, registrerats eller förnyats i ursprungslandet.

3. Ett märke som i vederbörlig ordning registrerats i ett unionsland skall betraktas som oberoende av de märken som registrerats i övriga unionsländer, ursprungslandet inbegripet.

Artikel 6bis

1. Unionsländerna förbinder sig att, vare sig ex officio, om landets lagstiftning sådant tillåter, eller på yrkande av målsägande, vägra eller förklara ogiltig registrering samt förbjuda användningen av ett fabriks- eller handelsmärke, som utgör kopia, efterbildning eller översättning, ägnad att framkalla förväxling, av ett märke, som vederbörande myndighet i registreringslandet eller det land där märket brukas finner därstädes vara notoriskt känt såsom redan tillkommande en person, som äger nju-ta förmån av förevarande konvention, och använt för samma eller liknande varor. Detsamma skall gälla, då märkets väsentliga del utgör en kopia av ett sådant notoriskt känt märke eller en efterbildning av detta, ägnad att framkalla förväxling.

2. En frist av minst fem år från registreringsdagen skall medgivas för anhängiggörande av talan om dylik registrering upphävande. Unionsländerna har rätt att föreskriva en frist inom vilken förbud att bruka märke skall begäras.

3. För fall, då registreringen erhållits eller märke brukats i ond tro,

tion d'usage des marques enregistrées ou utilisées de mauvaise foi.

må icke bestämmas någon frist, inom vilken talan om registrerings upphävande eller förbud att bruka märke skall vara anhängiggjord.

Article 6^{ter}

1) a) Les pays de l'Union conviennent de refuser ou d'invalidier l'enregistrement et d'interdire, par des mesures appropriées, l'utilisation, à défaut d'autorisation des pouvoirs compétents, soit comme marque de fabrique ou de commerce, soit comme élément de ces marques, des armoiries, drapeaux et autres emblèmes d'Etat des pays de l'Union, signes et poinçons officiels de contrôle et de garantie adoptés par eux, ainsi que toute imitation au point de vue héraldique.

b) Les dispositions figurant sous la lettre a) ci-dessus s'appliquent également aux armoiries, drapeaux et autres emblèmes, sigles ou dénominations des organisations internationales intergouvernementales dont un ou plusieurs pays de l'Union sont membres, à l'exception des armoiries, drapeaux et autres emblèmes, sigles ou dénominations qui ont déjà fait l'objet d'accords internationaux en vigueur destinés à assurer leur protection.

c) Aucun pays de l'Union ne pourra être tenu d'appliquer des dispositions figurant sous la lettre b) ci-dessus au détriment des titulaires de droits acquis de bonne foi avant l'entrée en vigueur, dans ce pays, de la présente Convention. Les pays de l'Union ne sont pas tenus d'appliquer lesdites dispositions lorsque l'utilisation ou l'enregistrement visé sous la lettre a) ci-dessus n'est pas de nature à suggérer, dans l'esprit du public, un lien entre l'organisation en cause et les armoiries, drapeaux, emblèmes, sigles ou dénominations, ou si cette utilisation ou enregistrement n'est vraisemblablement pas de nature à

Artikel 6ter

1. a) Unionsländerna överenskommer att, när vederbörligt tillstånd icke lämnats, vägra eller förklara ogiltig registrering samt medelst lämpliga åtgärder ingripa mot användande såsom fabriks- eller handelsmärken eller delar därav av unionsländernas vapen, flaggor och andra statseblem, av dessa länder antagna officiella kontroll- och garantimärken och -stämplar ävensom allt, som ur heraldisk synpunkt utgör efterbildning därav.

b) Bestämmelserna under a) ovan skall också vara tillämpliga på vapen, flaggor och andra emblem tillhörande internationella mellanstatliga organisationer, av vilka en eller flera unionsstater är medlemmar, samt på förkortningar eller benämningar på sådana organisationer, dock med undantag för vapen, flaggor, andra emblem, förkortningar och benämningar som redan är föremål för gällande internationella överenskommelser syftande till att garantera deras skydd.

c) Unionsland skall icke vara skyldigt att tillämpa bestämmelserna under b) ovan till nackdel för innehavare av rättigheter som i ifrågavarande land förvärvats i god tro innan denna konvention trädde i kraft. Unionsländerna skall icke vara skyldiga att tillämpa nämnda bestämmelser när den under a) avsedda användningen eller registreringen icke är sådan att den hos allmänheten framkallar uppfattningen om ett samband mellan organisationen i fråga och vapnen, flaggorna, emblemen, förkortningarna eller benämningarna, eller om denna användning eller registrering sannolikt icke

abuser le public sur l'existence d'un lien entre l'utilisateur et l'organisation.

2) L'interdiction des signes et poinçons officiels de contrôle et de garantie s'appliquera seulement dans les cas où les marques qui les comprendront seront destinées à être utilisées sur des marchandises du même genre ou d'un genre similaire.

3) a) Pour l'application de ces dispositions, les pays de l'Union conviennent de se communiquer réciproquement, par l'intermédiaire du Bureau international, la liste des emblèmes d'Etat, signes et poinçons officiels de contrôle et de garantie, qu'ils désirent ou désireront placer, d'une façon absolue ou dans certaines limites, sous la protection du présent article, ainsi que toutes modifications ultérieures apportées à cette liste. Chaque pays de l'Union mettra à la disposition du public, en temps utile, les listes notifiées.

Toutefois, cette notification n'est pas obligatoire en ce qui concerne les drapeaux des Etats.

b) Les dispositions figurant sous la lettre b) de l'alinéa 1) du présent article ne sont applicables qu'aux armoiries, drapeaux et autres emblèmes, sigles ou dénominations des organisations internationales intergouvernementales que celles-ci ont communiqués aux pays de l'Union par l'intermédiaire du Bureau international.

4) Tout pays de l'Union pourra, dans un délai de douze mois à partir de la réception de la notification, transmettre, par l'intermédiaire du Bureau international, au pays ou à l'organisation internationale intergouvernementale intéressés, ses objections éventuelles.

5) Pour les drapeaux de l'Etat, les mesures prévues à l'alinéa 1) ci-dessus s'appliqueront seulement aux

är sådan att den vilseleder allmänheten rörande förefintligheten av ett samband mellan brukaren och organisationen.

2. Förbudet i fråga om officiella kontroll- och garantimärken och -stämplar är endast tillämpligt, om de varumärken, som innehåller sådana, är avsedda att användas för varor av samma eller liknande slag.

3. a) För tillämpningen av dessa bestämmelser överenskommer unionsländerna att genom förmedling av internationella byrån i Bern ömsesidigt tillställa varandra förteckning över de statsemlen samt officiella kontroll- och garantimärken och -stämplar, som de för närvarande eller framdeles önskar att helt och hållet eller inom vissa gränser, ställa under skydd enligt denna artikel, ävensom alla senare ändringar i denna förteckning. Varje unionsland skall under lämplig tid hålla de meddelade förteckningarna tillgängliga för allmänheten.

Detta överlämnande av förteckningar är dock icke obligatoriskt i fråga om statsflaggor.

b) Bestämmelserna under punkt 1. b) av denna artikel är tillämpliga på internationella mellanstatliga organisationers vapen, flaggor, andra emblem, förkortningar och benämningar endast i den mån organisationerna genom förmedling av internationella byrån till unionsländerna avgett en förteckning över dem.

4. Varje unionsland kan under tolv månader från meddelandets mottagande genom förmedling av internationella byrån i Bern till vederbörande land eller internationella mellanstatliga organisation överlämna sina eventuella invändningar.

5. I fråga om statsflaggor äger de i första stycket ovan avsedda åtgärderna tillämpning endast på varu-

marques enregistrées après le 6 novembre 1925.

6) Pour les emblèmes d'Etat autres que les drapeaux, pour les signes et poinçons officiels des pays de l'Union et pour les armoiries, drapeaux et autres emblèmes, sigles ou dénominations des organisations internationales intergouvernementales, ces dispositions ne seront applicables qu'aux marques enregistrées plus de deux mois après réception de la notification prévue à l'alinéa 3) ci-dessus.

7) En cas de mauvaise foi, les pays auront la faculté de faire radier même les marques enregistrées avant le 6 novembre 1925 et comportant des emblèmes d'Etat, signes et poinçons.

8) Les nationaux de chaque pays qui seraient autorisés à faire usage des emblèmes d'Etat, signes et poinçons de leur pays, pourront les utiliser, même s'il y avait similitude avec ceux d'un autre pays.

9) Les pays de l'Union s'engagent à interdire l'usage non autorisé, dans le commerce, des armoiries d'Etat des autres pays de l'Union, lorsque cet usage sera de nature à induire en erreur sur l'origine des produits.

10) Les dispositions qui précèdent ne font pas obstacle à l'exercice, par les pays, de la faculté de refuser ou d'invalider, par application du chiffre 3 de la lettre B de l'article 6^{quinqües}, les marques contenant, sans autorisation, des armoiries, drapeaux et autres emblèmes d'Etat, ou des signes et poinçons officiels adoptés par un pays de l'Union, ainsi que des signes distinctifs des organisations internationales intergouvernementales mentionnés à l'alinéa 1) ci-dessus.

Article 6^{quater}

1) Lorsque, conformément à la législation d'un pays de l'Union, la cession d'une marque n'est valable que

märken, som registrerats efter den 6 november 1925.

6. I fråga om andra statsemlen än flaggor samt unionsländernas officiella märken och stämplat även som internationella mellanstatliga organisationers vapen, flaggor, andra emblem, förkortningar och benämningar är dessa bestämmelser icke tillämpliga på andra varumärken än sådana som registrerats mer än två månader efter mottagandet av det i tredje stycket ovan avsedda meddelandet.

7. I händelse av ond tro äger länderna låta upphäva registrering även av sådana märken, som registrerats före den 6 november 1925 och innehåller statsemlen eller officiella märken och stämplat.

8. De medborgare i ett land, som är berättigade att använda sitt eget lands statsemlen, märken och stämplat, äger begagna dessa även om de företer likhet med ett annat lands.

9. Unionsländerna förbinder sig att förbjuda användande i handeln utan vederbörligt tillstånd av andra unionsländers statsvapen, om sådant användande är ägnat att vilseleda angående varors ursprung.

10. Förestående bestämmelser medför ej inskränkning i ländernas befogenhet att, med tillämpning av artikel 6^{quinqües} avdelning B nr 3, vägra eller förklara ogiltig registrering av märken, som utan tillstånd innehåller vapen, flaggor och andra statsemlen, av något unionsland antagna officiella märken och stämplat eller sådana kännetecken för internationella mellanstatliga organisationer som avses i första stycket ovan.

Artikel 6^{quater}

1. Om enligt ett unionslands lagstiftning överlåtelse av ett varumärke icke är giltigt annat än om den

si elle a lieu en même temps que le transfert de l'entreprise ou du fonds de commerce auquel la marque appartient, il suffira, pour que cette validité soit admise, que la partie de l'entreprise ou du fonds de commerce située dans ce pays soit transmise au cessionnaire avec le droit exclusif d'y fabriquer ou d'y vendre les produits portant la marque cédée.

2) Cette disposition n'impose pas aux pays de l'Union l'obligation de considérer comme valable le transfert de toute marque dont l'usage par le cessionnaire serait, en fait, de nature à induire le public en erreur, notamment en ce qui concerne la provenance, la nature ou les qualités substantielles des produits auxquels la marque est appliquée.

Article 6quinquies

A. — 1) Toute marque de fabrique ou de commerce régulièrement enregistrée dans le pays d'origine sera admise au dépôt et protégée telle quelle dans les autres pays de l'Union, sous les réserves indiquées au présent article. Ces pays pourront, avant de procéder à l'enregistrement définitif, exiger la production d'un certificat d'enregistrement au pays d'origine, délivré par l'autorité compétente. Aucune légalisation ne sera requise pour ce certificat.

2) Sera considéré comme pays d'origine le pays de l'Union où le déposant a un établissement industriel ou commercial effectif et sérieux, et, s'il n'a pas un tel établissement dans l'Union, le pays de l'Union où il a son domicile, et, s'il n'a pas de domicile dans l'Union, le pays de sa nationalité, au cas où il est ressortissant d'un pays de l'Union.

B. — Les marques de fabrique ou de commerce, visées par le présent article, ne pourront être refusées à l'enregistrement ou invalidées que dans les cas suivants:

äger rum samtidigt med överlåtelse av det företag eller den handelsrörelse, vartill märket hör, skall det för giltigöverlåtelse dock anses tillräckligt, att till förvärvaren övergår den del av företaget eller handelsrörelsen, som är belägen i detta land, med uteslutanderätt att där tillverka eller försälja de varor, varpå det överlåtna märket finnes anbragt.

2. Denna bestämmelse ålägger icke unionsländerna någon förpliktelse att anse en överlåtelse giltig, om förvärvarens användande av märket i själva verket skulle vara ägnat att vilseleda allmänheten, särskilt angående ursprunget, beskaffenheten och de väsentliga egenskaperna hos de varor, för vilka märket är avsett.

Artikel 6quinquies

A. 1. Varje i hemlandet vederböranden registrerat fabriks- eller handelsmärke skall, med de förbehåll som anges i denna artikel, kunna registreras samt erhålla skydd i sin ursprungliga form (telle quelle) i övriga unionsländer. Dessa länder kan fordra företeendet av ett av behörig myndighet utfärdat bevis om registrering i hemlandet, innan den definitiva registreringen företages. Legalisering av detta bevis skall ej kunna krävas.

2. Som hemland skall anses det unionsland, där sökanden har ett verkligt industri- eller handelsföretag, och, om han icke har något sådant företag inom unionen, det unionsland, där han är bosatt, och, om han icke är bosatt i något unionsland, det land, där han är medborgare, såvida han tillhör ett unionsland.

B. Registrering av de i denna artikel avsedda fabriks- eller handelsmärkena kan icke vägras eller förklaras ogiltig utom i följande fall:

- 1° lorsqu'elles sont de nature à porter atteinte à des droits acquis par des tiers dans le pays où la protection est réclamée;
- 2° lorsqu'elles sont dépourvues de tout caractère distinctif, ou bien composées exclusivement de signes ou d'indication pouvant servir, dans le commerce, pour désigner l'espèce, la qualité, la quantité, la destination, la valeur, le lieu d'origine des produits ou l'époque de production, ou devenus usuels dans le langage courant ou les habitudes loyales et constantes du commerce du pays où la protection est réclamée;

3° lorsqu'elles sont contraires à la morale ou à l'ordre public et notamment de nature à tromper le public. Il est entendu qu'une marque ne pourra être considérée comme contraire à l'ordre public pour la seule raison qu'elle n'est pas conforme à quelque disposition de la législation sur les marques, sauf le cas où cette disposition elle-même concerne l'ordre public.

Est toutefois réservée l'application de l'article 10^{bis}.

C. — 1) Pour apprécier si la marque est susceptible de protection, on devra tenir compte de toutes les circonstances de fait, notamment de la durée de l'usage de la marque.

2) Ne pourront être refusées dans les autres pays de l'Union les marques de fabrique ou de commerce pour le seul motif qu'elles ne diffèrent des marques protégées dans le pays d'origine que par des éléments n'altérant pas le caractère distinctif et ne touchant pas à l'identité des marques, dans la forme sous laquelle celles-ci ont été enregistrées audit pays d'origine.

D. — Nul ne pourra bénéficier des dispositions du présent article si la

1) när de är av beskaffenhet att göra intrång i av tredje man förvärvad rätt i det land, där skydd begäres;

2) när de helt och hållet saknar egenartad karaktär eller är uteslutande sammansatta av tecken eller benämningar, vilka i handeln kan tjäna till att angiva varors art, beskaffenhet, mängd, bestämmelse, värde, ursprungsort eller tidpunkten för deras framställande eller som blivit vanliga i gängse språkbruk eller i lojalt och konstant handelsbruk i det land, där skydd är begärt;

3) när de är stridande mot god sed eller allmän ordning, särskilt sådana som är ägnade att vilseleda allmänheten. Ett märke skall dock icke kunna anses strida mot allmän ordning endast därför att det icke står i överensstämmelse med något visst stadgande i lagstiftningen om varumärken, såframt ej detta stadgande just har avseende på allmän ordning.

Dessa bestämmelser gäller dock med förbehåll för artikel 10bis.

C. 1. Vid bedömande av om ett märke skall åtnjuta skydd bör avseende fästas vid alla faktiska omständigheter, särskilt vid den tidslängd under vilken märket varit i bruk.

2. Registrering av fabriks- eller handelsmärken skall icke kunna vägras i övriga unionsländer endast därför, att de skiljer sig från de i hemlandet skyddade märkena i fråga om beståndsdelar, som icke ändrar den egenartade karaktären av och icke berör identiteten med märkena i den form, under vilken de registrerats i det nämnda hemlandet.

D. Ingen skall kunna begagna sig av bestämmelserna i denna artikel,

marque dont il revendique la protection n'est pas enregistrée au pays d'origine.

E. — Toutefois, en aucun cas, le renouvellement de l'enregistrement d'une marque dans le pays d'origine n'entraînera l'obligation de renouveler l'enregistrement dans les autres pays de l'Union où la marque aura été enregistrée.

F. — Le bénéfice de la priorité reste acquis aux dépôts de marques effectués dans le délai de l'article 4, même lorsque l'enregistrement dans le pays d'origine n'intervient qu'après l'expiration de ce délai.

Article 6^{sexies}

Les pays de l'Union s'engagent à protéger les marques de service. Ils ne sont pas tenus de prévoir l'enregistrement de ces marques.

Article 6^{septies}

1) Si l'agent ou le représentant de celui qui est titulaire d'une marque dans un des pays de l'Union demande, sans l'autorisation de ce titulaire, l'enregistrement de cette marque en son propre nom, dans un ou plusieurs de ces pays, le titulaire aura le droit de s'opposer à l'enregistrement demandé ou de réclamer la radiation ou, si la loi du pays le permet, le transfert à son profit dudit enregistrement, à moins que cet agent ou représentant ne justifie de ses agissements.

2) Le titulaire de la marque aura, sous les réserves de l'alinéa 1) ci-dessus, le droit de s'opposer à l'utilisation de sa marque par son agent ou représentant, s'il n'a pas autorisé cette utilisation.

3) Les législations nationales ont la faculté de prévoir un délai équitable dans lequel le titulaire d'une marque devra faire valoir les droits prévus au présent article.

om det märke för vilket skydd begäres icke är registrerat i hemlandet.

E. I intet fall skall dock förnyelse av ett märkes registrering i hemlandet medföra skyldighet att förnya registreringen i de andra unionsländer, där märket är registrerat.

F. Förmånen av prioritet bibehålles för varumärkesansökningar, som gjorts inom den i artikel 4 bestämda fristen, även om registreringen i hemlandet icke sker förrän efter utgången av denna frist.

Artikel 6^{sexies}

Unionsländerna åtar sig att skydda servicemärken. De skall icke vara skyldiga att sörja för registrering av sådana märken.

Artikel 6^{septies}

1. Om agent eller ombud för den som är innehavare av märke i något av unionsländerna, utan denne innehavares bemyndigande begär registrering av märket i sitt eget namn i ett eller flera unionsländer, skall innehavaren ha rätt att göra invändningar mot den begärda registreringen eller att begära upphävande av registreringen eller, om landets lag tillåter det, överförande av registreringen på honom, om icke agenten eller ombudet visar att hans handlande varit berättigat.

2. Innehavaren av märket skall, med de förbehåll som anges i första stycket ovan, ha rätt att göra invändning mot att märket användes av hans agent eller ombud, såvida han icke givit sitt tillstånd till denna användning.

3. Genom inhemsk lagstiftning får förordnas om en skäligen frist, inom vilken innehavaren av ett märke skall göra gällande sina rättigheter enligt denna artikel.

Article 7

La nature du produit sur lequel la marque de fabrique ou de commerce doit être apposée ne peut, dans aucun cas, faire obstacle à l'enregistrement de la marque.

Article 7^{bis}

1) Les pays de l'Union s'engagent à admettre au dépôt et à protéger les marques collectives appartenant à des collectivités dont l'existence n'est pas contraire à la loi du pays d'origine, même si ces collectivités ne possèdent pas un établissement industriel ou commercial.

2) Chaque pays sera juge des conditions particulières sous lesquelles une marque collective sera protégée, et il pourra refuser la protection si cette marque est contraire à l'intérêt public.

3) Cependant, la protection de ces marques ne pourra être refusée à aucune collectivité dont l'existence n'est pas contraire à la loi du pays d'origine, pour le motif qu'elle n'est pas établie dans le pays où la protection est requise ou qu'elle n'est pas constituée conformément à la législation de ce pays.

Article 8

Le nom commercial sera protégé dans tous les pays de l'Union sans obligation de dépôt ou d'enregistrement, qu'il fasse ou non partie d'une marque de fabrique ou de commerce.

Article 9

1) Tout produit portant illicitement une marque de fabrique ou de commerce ou un nom commercial, sera saisi à l'importation dans ceux des pays de l'Union dans lesquels cette marque ou ce nom commercial ont droit à la protection légale.

2) La saisie sera également effectuée dans le pays où l'apposition

Artikel 7

Beskaffenhets av den vara, på vilken fabriks- eller handelsmärke är avsett att anbringas, må icke i något fall utgöra hinder för registrering av märket.

Artikel 7bis

1. Unionsländerna förbinder sig att tillåta registrering av och skydda kollektivmärken, som tillhör sammanslutningar, vilkas bestånd icke strider mot hemlandets lagstiftning, även om dessa sammanslutningar icke besitter något industri- eller handelsföretag.

2. Varje land skall äga bestämma de särskilda villkor, under vilka ett kollektivmärke skall skyddas, och skall kunna vägra skydd, om detta märke strider mot allmänintresset.

3. Skydd för dessa märken skall dock ej kunna vägras någon sammanslutning, vars bestånd icke strider mot hemlandets lagstiftning, därför att den ej har säte i det land, där skydd begäres, eller att den ej bildats i överensstämmelse med lagstiftningen i detta land.

Artikel 8

Firma skall, vare sig den ingår i fabriks- eller handelsmärke eller icke, utan villkor av anmälan eller registrering åtnjuta skydd i samtliga unionsländer.

Artikel 9

1. Varor, på vilka olovligen finnes anbragt fabriks- eller handelsmärke eller firma, skall tagas i beslag vid införseln till de unionsländer, i vilka ifrågavarande märke eller firma äger rätt till laga skydd.

2. Beslag skall likaledes verkställas inom det land, där den olovliga

illicite aura eu lieu, ou dans les pays où aura été importé le produit.

3) La saisie aura lieu à la requête soit du Ministère public, soit de toute autre autorité compétente, soit d'une partie intéressée, personne physique ou morale, conformément à la législation intérieure de chaque pays.

4) Les autorités ne seront pas tenues d'effectuer la saisie en cas de transit.

5) Si la législation d'un pays n'admet pas la saisie à l'importation, la saisie sera remplacée par la prohibition d'importation ou la saisie à l'intérieur.

6) Si la législation d'un pays n'admet ni la saisie à l'importation, ni la prohibition d'importation, ni la saisie à l'intérieur, et en attendant que cette législation soit modifiée en conséquence, ces mesures seront remplacées par les actions et moyens que la loi de ce pays assurerait en pareil cas aux nationaux.

Article 10

1) Les dispositions de l'article précédent seront applicables en cas d'utilisation directe ou indirecte d'une indication fausse concernant la provenance du produit ou l'identité du producteur, fabricant ou commerçant.

2) Sera en tout cas reconnu comme partie intéressée, que ce soit une personne physique ou morale, tout producteur, fabricant ou commerçant engagé dans la production, la fabrication ou le commerce de ce produit et établi soit dans la localité faussement indiquée comme lieu de provenance, soit dans la région où cette localité est située, soit dans le pays faussement indiqué, soit dans le pays où la fausse indication de provenance est employée.

Article 10^{bis}

1) Les pays de l'Union sont tenus d'assurer aux ressortissants de

beteckningen anbragts, eller inom det land, till vilket varan blivit införd.

3. Beslag skall ske på begäran antingen av allmän åklagare eller av annan behörig myndighet eller av målsägande, fysisk eller juridisk person, i enlighet med varje lands inhemska lagstiftning.

4. Myndigheterna skall icke vara skyldiga att verkställa beslag på transitogods.

5. Om lagstiftningen i något land icke medger beslag vid införseln, skall sådant beslag ersättas med införselförbud eller beslag inom landet.

6. Om lagstiftningen i något land icke medger vare sig beslag vid införseln eller införselförbud eller beslag inom landet, skall sådana åtgärder, till dess denna lagstiftning ändrats i enlighet härmed, ersättas med de rättsmedel, som det ifrågavarande landets lagstiftning i jämförliga fall tillförsäkrar landets egna medborgare.

Artikel 10

1. Bestämmelserna i föregående artikel är tillämpliga i fall av direkt eller indirekt användning av en falsk angivelse rörande varans ursprung eller producentens, fabrikantens eller handlandens identitet.

2. Såsom målsägande skall alltid anses varje producent, fabrikant eller handlande, vare sig fysisk eller juridisk person, som sysselsätter sig med produktion eller tillverkning av eller handel med varor av ifrågavarande slag och som idkar rörelse antingen på den såsom ursprungsort falskeligen angivna orten eller i den trakt, där denna ort är belägen, eller i det falskeligen angivna landet eller i det land, där den oriktiga ursprungsbe-teckningen användes.

Artikel 10bis

1. Unionsländerna är pliktiga att tillförsäkra dem, som tillhör något

l'Union une protection effective contre la concurrence déloyale.

2) Constitue un acte de concurrence déloyale tout acte de concurrence contraire aux usages honnêtes en matière industrielle ou commerciale.

3) Notamment devront être interdits:

- 1° tous faits quelconques de nature à créer une confusion par n'importe quel moyen avec l'établissement, les produits ou l'activité industrielle ou commerciale d'un concurrent;
- 2° les allégations fausses, dans l'exercice du commerce, de nature à discréditer l'établissement, les produits ou l'activité industrielle ou commerciale d'un concurrent;
- 3° les indications ou allégations dont l'usage, dans l'exercice du commerce, est susceptible d'induire le public en erreur sur la nature, le mode de fabrication, les caractéristiques, l'aptitude à l'emploi ou la quantité des marchandises.

Article 10^{ter}

1) Les pays de l'Union s'engagent à assurer aux ressortissants des autres pays de l'Union des recours légaux appropriés pour réprimer efficacement tous les actes visés aux articles 9, 10 et 10^{bis}.

2) Ils s'engagent, en outre, à prévoir des mesures pour permettre aux syndicats et associations représentant les industriels, producteurs ou commerçants intéressés et dont l'existence n'est pas contraire aux lois de leurs pays, d'agir en justice ou auprès des autorités administratives, en vue de la répression des actes prévus par les articles 9, 10 et 10^{bis}, dans la mesure où la loi du pays dans lequel la protection est réclamée le permet aux syndicats et associations de ce pays.

unionsland, verksamt skydd mot illojal konkurrens.

2. Varje konkurrenshandling, som strider mot god affärssed, utgör en handling av illojal konkurrens.

3. Särskilt skall förbjudas:

1) alla handlingar av beskaffenhet att, genom vilket medel det vara må, framkalla förväxling med en konkurrents företag, varor eller verksamhet inom industri eller handel;

2) oriktiga påståenden i utövning av affärsverksamhet, ägnade att misskreditera en konkurrents företag, varor eller verksamhet inom industri eller handel;

3) angivelser eller påståenden, vilkas användning i affärsverksamhet är ägnad att vilseleda allmänheten rörande varors beskaffenhet, framställningssätt, egenskaper, användbarhet eller myckenhet.

Artikel 10ter

1. Unionsländerna förbinder sig att tillförsäkra dem som tillhör andra unionsländer lämpliga rättsmedel för verksamt undertryckande av alla i artiklarna 9, 10 och 10bis avsedda handlingar.

2. De förbinder sig därjämte att vidtaga åtgärder, som tillåter korporationer och föreningar, vilka företräder de av saken berörda industriidkarna, producenterna och köpmännen och vilkas bestånd icke strider mot lagstiftningen i hemlandet, att föra talan vid domstol eller inför administrativ myndighet om undertryckande av sådana handlingar, som avses i artiklarna 9, 10 och 10bis, i den mån lagstiftningen i det land där skydd begäres medger sådant för detta lands korporationer och föreningar.

Article 11

1) Les pays de l'Union accorderont, conformément à leur législation intérieure, une protection temporaire aux inventions brevetables, aux modèles d'utilité, aux dessins ou modèles industriels ainsi qu'aux marques de fabrique ou de commerce, pour les produits qui figureront aux expositions internationales officielles ou officiellement reconnues organisées sur le territoire de l'un deux.

2) Cette protection temporaire ne prolongera pas les délais de l'article 4. Si, plus tard, le droit de priorité est invoqué, l'Administration de chaque pays pourra faire partir de délai de la date de l'introduction du produit dans l'exposition.

3) Chaque pays pourra exiger, comme preuve de l'identité de l'objet exposé et de la date d'introduction, les pièces justificatives qu'il jugera nécessaire.

Article 12

1) Chacun des pays de l'Union s'engage à établir un service spécial de la propriété industrielle et un dépôt central pour la communication au public des brevets d'invention des modèles d'utilité, des dessins ou modèles industriels et des marques de fabrique ou de commerce.

2) Ce service publiera une feuille périodique officielle. Il publiera régulièrement:

- a) les noms des titulaires des brevets délivrés, avec une brève désignation des inventions brevetées;
- b) les reproductions des marques enregistrées.

Artikel 11

1. Unionsländerna skall med avseende på varor, som utställs på internationella, officiella eller officiellt erkända utställningar, anordnande inom något av dem, i överensstämmelse med varje lands inhemska lagstiftning meddela provisoriskt skydd åt patenterbara uppfinningar, nyttighetsmodeller, industriella mönster eller modeller ävensom åt fabriks- eller handelsmärken.

2. Detta provisoriska skydd skall icke förlänga de i artikel 4 angivna fristerna. Om prioritetsrätt senare åberopas, skall varje lands regering kunna låta fristen löpa från tidpunkten för varans införande på utställningen.

3. Varje land skall till bevis om det utställda föremålets identitet och tidpunkten för dess införande på utställningen kunna fordra de intyg, som det finner erforderliga.

Artikel 12

1. Varje unionsland förbinder sig att anordna ett särskilt förvaltningsorgan för ärenden rörande den industriella äganderätten ävensom ett centralställe för att hålla patent, nytighetsmodeller, industriella mönster eller modeller och fabriks- eller handelsmärken tillgängliga för allmänheten.

2. Detta förvaltningsorgan skall publicera en officiell periodisk tidskrift. Regelbundet skall offentliggöras:

- a) namnen på innehavare av beviljade patent med en kort uppgift om de patenterade uppfinningarna;
- b) avtryck av registrerade varumärken.

**1) Förslag
till
Mönsterskyddslag**

Härigenom förordnas som följer.

Allmänna bestämmelser

1 §

Med mönster förstås i denna lag förebilden för en varas utseende eller för ett ornament.

Den som skapat ett mönster eller hans rättsinnehavare kan genom registrering få ensamrätt enligt denna lag att yrkesmässigt utnyttja mönstret (mönsterrätt).

2 §

Mönster registreras endast om det väsentligen skiljer sig från vad som blivit känt före dagen för registreringsansökningen.

Som känt anses allt som blivit allmänt tillgängligt, vare sig detta skett genom avbildande, utställande, saluhållande eller på annat sätt. Även ett icke allmänt tillgängligt mönster anses som känt, om det framgår av en ansökan här i riket om patent eller om varumärkes- eller mönsterregistrering, vilken är eller enligt vad därom är föreskrivet skall anses gjord före den dag som anges i första stycket, och mönstret sedermera i samband med ansökningens handläggning göres allmänt tillgängligt.

3 §

Mönster kan registreras utan hinder av att det inom sex månader innan registreringsansökningen gjordes blivit allmänt tillgängligt

1. till följd av uppenbart missbruk i förhållande till sökanden eller någon från vilken han härleder sin rätt eller

2. genom att sökanden eller någon från vilken han härleder sin rätt förevisat mönstret på officiell eller officiellt erkänd, internationell utställning.

4 §

Mönster registreras icke

1. om mönstret eller dess utnyttjande strider mot goda seder eller allmän ordning,

2. om i mönstret utan tillstånd intagits

a) statsvapen, statsflagga eller annat statsemblem, statlig kontroll- eller garantibeteckning, annan beteckning som hänsyftar på svenska staten och därigenom ger mönstret en officiell karaktär, svenskt kommunalt vapen eller sådan internationell beteckning som åtnjuter skydd enligt lagen den

1970 (nr 00) om skydd

- för vapen och vissa andra officiella beteckningar eller något som lätt kan förväxlas med vapen, flagga, emblem eller beteckning som nu nämnts,
- b) något som kan uppfattas som beteckning för stiftelse, ideell förening eller liknande sammanslutning eller som annans här i riket skyddade firma eller varukännetecken eller som annat kännetecken, vilket i näringsverksamhet inarbetats här i riket för annan,
 - c) annans porträtt eller något som kan uppfattas som annan släktnamn, konstnärsnamn eller likartat namn, om icke porträttet eller namnet uppenbart åsyftar någon sedan länge avliden person,
 - d) något som kan uppfattas som titel på annans här i riket skyddade litterära eller konstnärliga verk i fall då titeln är egenartad eller något som kränker annans upphovsrätt till sådant verk eller annans rätt till fotografisk bild som åtnjuter skydd här i riket,
 - e) något som icke väsentligen skiljer sig från mönster som är registrerat här i riket för annan.

5 §

Mönsterrätt innebär att, med de undantag som anges nedan, annan än innehavaren av mönsterrätten (mönsterhavaren) icke får utan dennes lov utnyttja mönstret yrkesmässigt genom att tillverka, införa till riket, utbjuda, saluhålla, överlåta eller uthyra vara, vars utseende icke väsentligen skiljer sig från mönstret eller som i sig har upptagit något som icke väsentligen skiljer sig från detta.

Mönsterrätten omfattar endast de varor för vilka mönstret registrerats och därmed likartade varor.

6 §

Den som utnyttjade mönster yrkesmässigt här i riket, när ansökan om registrering av mönstret gjordes, får utan hinder av mönsterrätten fortsätta utnyttjandet med bibehållande av dess allmänna art, om utnyttjandet ej innefattade uppenbart missbruk i förhållande till registreringssökanden eller någon från vilken han härleder sin rätt. Sådant rätt till utnyttjande tillkommer under motsvarande förutsättningar även den som vidtagit väsentliga åtgärder för att utnyttja mönstret yrkesmässigt här i riket.

Rätt enligt första stycket kan övergå till annan endast tillsammans med rörelse i vilken den uppkommit eller utnyttjandet avsetts skola ske.

7 §

Konungen kan förordna, att reservdelar och tillbehör till luftfartyg utan hinder av mönsterrätt får införas till riket för att användas vid reparation av luftfartyg, hemmahörande i främmande stat, i vilken motsvarande förmaner medges för svenskt luftfartyg.

8 §

Konungen kan förordna, att ansökan om registrering av mönster, vilket tidigare angivits i ansökan om skydd utom riket, skall vid tillämpning av 2 och 6 §§ anses gjord samtidigt med ansökningen utom riket, om sökanden yrkar det.

I förordnande skall anges de villkor i övrigt under vilka sådan prioritet får åtnjutas.

Registreringsansökan och dess handläggning

9 §

Registreringsmyndighet är patent- och registreringsverket.

10 §

Ansökan om registrering av mönster göres skriftligen hos registreringsmyndigheten.

Ansökningen skall innehålla uppgift om vara för vilken mönstret sökes registrerat. I ansökningen skall anges vem som skapat mönstret. Sökes registrering av annan än den som skapat mönstret, skall sökanden styrka sin rätt till detta.

Vid ansökningshandlingen skall fogas bild, som visar mönstret. Om sökanden innan ansökningen kungöres enligt 18 § inger även en modell, skall modellen anses visa mönstret. Vid ansökningshandlingen skall vidare fogas en av sökanden egenhändigt underskriven försäkran på heder och samvete, att mönstret, såvitt sökanden har sig bekant, icke före den dag då ansökningen göres blivit känt på sätt som enligt 2 och 3 §§ hindrar registrering av mönstret.

Sökanden skall erlagga i 48 § angivna ansöknings- och tilläggsavgifter.

11 §

En ansökan får omfatta flera mönster, om de varor för vilka mönstren sökes registrerade hör samman med avseende på tillverkning och bruk, men får icke avse flera än 20 mönster.

12 §

Sökanden, som icke har hemvist i Sverige, skall ha ett här bosatt ombud, som äger företräda honom i allt som rör ansökningen.

13 §

Ansökan om registrering av mönster anses icke gjord förrän sökanden givit in bild eller modell som visar mönstret.

Ansökan får ej ändras till att avse annat mönster eller annan vara än som angivits i ansökningen.

14 §

Vid prövning av ansökan om mönsterregistrering skall registreringsmyndigheten i den utsträckning Konungen bestämmer undersöka, om förutsättningarna för registrering av mönstret är uppfyllda. Har sökanden ej iakttagit vad som är föreskrivet om ansökan eller finner myndigheten annat hinder föreligga för bifall till ansökningen, skall sökanden föreläggas att inom viss tid yttra sig eller vidtaga rättelse.

Underlåter sökanden att inom förelagd tid inkomma med yttrande eller vidtaga åtgärd för att avhjälpa anmärkt brist, avskrivs ansökningen. Erinnan härom skall tagas in i föreläggandet.

Avskriven ansökan återupptages, om sökanden inom två månader efter utgången av förelagd tid inkommer med yttrande eller vidtager åtgärd för att avhjälpa brist och inom samma tid erlägger fastställd återupptagningsavgift. Återupptagning får ske endast en gång.

15 §

Föreligger hinder för bifall till ansökningen även efter det yttrande avgivits och har sökanden haft tillfälle att yttra sig över hindret, skall ansökningen avslås, om ej anledning förekommer att ge sökanden nytt föreläggande.

16 §

Påstår någon inför registreringsmyndigheten att han äger bättre rätt till mönstret än sökanden och finnes saken tveksam, kan myndigheten förelägga honom att väcka talan vid domstol inom viss tid vid påföljd att hans påstående lämnas utan avseende vid ansökningens fortsatta prövning.

Är tvist om bättre rätt till mönstret anhängig vid domstol, kan registreringsansökningen förklaras vilande i avbidan på att målet slutligt avgöres.

17 §

Visar någon inför registreringsmyndigheten, att han äger bättre rätt till mönstret än sökanden, skall registreringsmyndigheten överföra ansökningen på honom, om han yrkar det. Den som får en ansökan överförd på sig skall erlägga ny ansökningsavgift.

Om överföring yrkas, får ansökningen ej avskrivas, avslås eller bifallas, förrän yrkandet slutligt prövats.

18 §

Är ansökningshandlingarna fullständiga och föreligger ej hinder för registrering, skall registreringsmyndigheten kungöra ansökningen för att bereda allmänheten tillfälle att inkomma med invändning mot ansökningen. Om handling i ärendet skall hållas hemlig enligt vad som sägs i 19 §, skall dock kungörandet anstå till dess handlingen enligt nämnda paragraf skall hållas allmänt tillgänglig.

Invändning göres skriftligen hos registreringsmyndigheten inom två månader från kungörelsedagen.

19 §

Skall i ärende angående ansökan om registrering av mönster handling som visar mönstret hållas hemlig enligt vad som är särskilt föreskrivet därom, får handlingen ej utlämnas utan sökandens samtycke, förrän den av honom begärda fristen löpt ut eller sex månader förflutit från den dag då ansökningen gjordes eller, om prioritet som avses i 8 § första stycket yrkas, från den dag från vilken prioritet begäres. Har registreringsmyndigheten beslutat avskriva eller avslå ansökningen, innan fristen för hemlighållande löpt ut, får handlingen utlämnas endast om sökanden begär att ansökningen återupptages eller anför besvär.

20 §

Efter utgången av den i 18 § andra stycket föreskrivna tiden upptages ansökningen till fortsatt prövning. Vid denna prövning äger 14—17 §§ tillämpning.

Har invändning gjorts, skall sökanden underrättas därom. Är invändningen ej uppenbart obefogad, skall sökanden beredas tillfälle att yttra sig över den.

21 §

Talan mot slutligt beslut av registreringsmyndigheten i ärende angående ansökan om registrering av mönster får föras av sökanden, om det gått honom emot. Mot beslut, varigenom ansökan bifallits trots att invändning framställts i behörig ordning, får talan föras av den som gjort invändningen. Återkallar invändaren sin talan, får denna likväl prövas, om särskilda skäl föreligger.

Mot beslut, varigenom begäran om återupptagning enligt 14 § tredje stycket avslagits eller yrkande om överföring enligt 17 § bifallits, får talan föras av sökanden. Den som framställt yrkande om överföring får föra talan mot beslut varigenom yrkandet avslagits.

22 §

Talan enligt 21 § föres hos patent- och registreringsverkets besvärsavdelning genom besvär inom två månader från beslutets dag. Den som vill anföra besvär skall inom samma tid erlægga fastställd besvärsavgift vid påföljd att besvären icke upptages till prövning.

Mot beslut på besvärsavdelningen får talan föras av sökanden, om beslutet gått honom emot. Talan föres genom besvär hos Konungen inom två månader från beslutets dag.

23 §

Bifalles ansökan om mönsterregistrering och vinner beslutet härom laga kraft, skall mönstret tagas in i mönsterregistret och registreringen kungöras.

Beslut att avskriva eller avslå ansökan som kungjorts enligt 18 § skall kungöras, sedan beslutet vunnit laga kraft.

Mönsterregistrerings giltighetstid

24 §

Mönsterregistrering gäller under fem år, räknat från den dag då ansökan om registrering gjordes, och kan på begäran förnyas för ytterligare två femårsperioder. Varje sådan period löper från utgången av föregående period.

25 §

Ansökan om förnyelse av registrering göres skriftligen hos registreringsmyndigheten tidigast ett år före och senast sex månader efter utgången av löpande registreringsperiod. Inom samma tid skall i 48 § angivna förnyelse- och tilläggsavgifter erläggas vid påföljd att ansökningen avslås.

Förnyelse av registrering skall kungöras.

Licens, överlåtelse m.m.

26 §

Har mönsterhavare medgivit annan rätt att yrkesmässigt utnyttja mönstret (licens), får denne överlåta sin rätt vidare endast om avtal träffats där- om. Ingår licensen i en rörelse får den dock överlåtas i samband med över- låtelse av rörelsen, om ej annat avtalats. I sådant fall svarar överlåtaren dock alljämt för att licensavtalet fullgöres.

27 §

Har mönsterrätt övergått på annan eller licens upplåtits, skall på begäran och mot erläggande av fastställd avgift anteckning därom göras i mönster- registret. Visas att licens som antecknats i registret upphört att gälla, skall anteckningen avföras.

Första stycket äger motsvarande tillämpning i fråga om tvångslicens och rätt som avses i 32 § andra stycket.

Har flera mönster tagits upp i samma registrering, kan övergång regi- streras endast i fråga om samtliga mönster.

I mål eller ärende om mönsterrätt anses den som mönsterhavare, vilken senast blivit införd i mönsterregistret i denna egenskap.

28 §

Den som utan kännedom om ansökan om registrering av mönster och utan att skäligen ha kunnat skaffa sig sådan kännedom utnyttjade mönstret yrkesmässigt här i riket, när handling som visar mönstret blev allmänt tillgänglig, kan få tvångslicens till utnyttjandet, om synnerliga skäl förelig- ger och under förutsättning att ansökningsen leder till registrering. Rätt till sådan tvångslicens tillkommer under motsvarande förutsättningar den som vidtagit väsentliga åtgärder för att utnyttja mönstret yrkesmässigt här i riket. Tvångslicens kan avse även tid innan mönstret registrerades.

Om hänsyn till allmänt intresse av synnerlig vikt kräver det, kan den som vill yrkesmässigt utnyttja mönster, vilket är registrerat för annan, få tvångs- licens därtill.

29 §

Tvångslicens får icke meddelas annan än den som kan antagas ha för- utsättningar att utnyttja mönstret på godtagbart sätt och i överensstäm- melse med licensen.

Tvångslicens utgör icke hinder för mönsterhavaren att själv utnyttja mönstret eller att upplåta licens. Tvångslicens kan övergå till annan endast tillsammans med rörelse vari den utnyttjas eller utnyttjandet avsetts skola ske.

30 §

Tvångslicens meddelas av rätten, som även bestämmer i vilken omfatt- ning mönstret får utnyttjas samt fastställer vederlaget och övriga villkor för licensen. När väsentligt ändrade förhållanden påkallar det, kan rätten på yrkande upphäva licensen eller fastställa nya villkor för denna.

Upphörande av registrering m.m.

31 §

Har mönster registrerats i strid mot 1—4 §§ och föreligger alltjämt hindret mot registrering, skall rätten på talan därom häva registreringen. Registrering får dock icke hävas på den grund att den som fått registreringen varit berättigad till endast viss andel i mönsterrätten.

Talan som grundas på att registrering meddelats för annan än den som är berättigad därtill enligt 1 § får föras endast av den som påstår sig vara berättigad till mönstret. Talan skall väckas inom ett år efter det att käranden fått kännedom om registreringen och de övriga omständigheter på vilka talan grundas. Var mönsterhavaren i god tro när mönstret registrerades eller när mönsterrätten övergick på honom, få talan icke väckas senare än tre år efter registreringen.

I övriga fall får talan föras av var och en som lider förfång av registreringen. Talan som grundas på bestämmelse i 4 § 1 eller 2 a) får föras även av myndighet som Konungen bestämmer.

32 §

Har mönster registrerats för annan än den som är berättigad därtill enligt 1 §, skall rätten på talan av den berättigade överföra registreringen på honom. Talan skall väckas inom tid som anges i 31 § andra stycket.

Har den som fränkännes registrering av mönster i god tro börjat utnyttja mönstret yrkesmässigt här i riket eller vidtagit väsentliga åtgärder därför, får han mot skäligt vederlag och på skäliga villkor i övrigt fortsätta det påbörjade eller igångsätta det tillämnade utnyttjandet med bibehållande av dess allmänna art. Sådan rätt tillkommer under motsvarande förutsättningar innehavare av licens som är antecknad i registret.

Rätt enligt andra stycket kan övergå till annan endast tillsammans med rörelse vari den utnyttjas eller utnyttjandet avsetts skola ske.

33 §

Om mönsterhavare skriftligen hos registreringsmyndigheten avstår från mönsterrätten, skall myndigheten avföra mönstret ur registret.

Är mönsterrätt utmätt eller är tvist om överföring av registrering anhängig, får mönstret icke på begäran av mönsterhavaren avföras ur registret så länge utmätningen består eller tvisten icke blivit avgjord.

Uppgiftsskyldighet

34 §

Om sökande i ärende angående registrering av mönster åberopar ansökningen mot annan, innan handling som visar mönstret blivit allmänt tillgänglig, är han skyldig att lämna sitt samtycke till att den andre får taga del av handlingen.

Den som genom direkt hänvändelse till annan, i annons eller genom påskrift på vara eller dess förpackning eller på annat sätt anger, att registrering av mönster söks eller meddelats, utan att samtidigt lämna upplysning om ansökningens eller registreringsnummer, är skyldig att på begäran lämna sådan upplysning utan dröjsmål. Anges ej uttryckligen att registre-

ring sökts eller meddelats men är vad som förekommer ägnat att framkalla uppfattningen att så är fallet, skall på begäran utan dröjsmål lämnas upplysning, huruvida registrering sökts eller meddelats.

Ansvar och ersättningsskyldighet m.m.

35 §

Gör någon intrång i annans mönsterrätt (mönsterintrång) och sker det uppsåtligen, dömes till böter eller fängelse i högst sex månader.

Allmänt åtal för brott som avses i första stycket får väckas endast om målsägande anger brottet till åtal och åtal av särskilda skäl finnes påkallat ur allmän synpunkt.

36 §

Den som uppsåtligen eller av oaktsamhet gör mönsterintrång skall utge skäligen ersättning för utnyttjandet av mönstret samt ersättning för den ytterligare skada som intrånget medfört. Föreligger endast ringa oaktsamhet, kan ersättningen jämkas.

Gör någon mönsterintrång utan uppsåt eller oaktsamhet, skall han utge ersättning för utnyttjandet av mönstret, om och i den mån det finnes skäligen.

Talan om ersättning för mönsterintrång skall vid äventyr av att rätten till ersättning går förlorad väckas inom fem år från det skadan uppkom.

37 §

På yrkande av den som lidit mönsterintrång kan rätten efter vad som är skäligen till förebyggande av fortsatt intrång förordna, att vara, som tillverkats eller förts in till riket i strid mot annans mönsterrätt, eller föremål, vars användande skulle innebära mönsterintrång, skall på visst sätt ändras eller sättas i förvar för återstoden av skyddstiden eller förstöras eller, i fråga om olovligen tillverkad eller till riket införd vara, mot lösen utlämnas till den som lidit intrånget. Detta gäller icke mot den som i god tro förvärvat egendomen eller särskild rätt till denna och själv icke gjort mönsterintrång.

Egendom som avses i första stycket kan tagas i beslag, om brott som anges i 35 § skäligen kan antagas föreligga. Vad som är föreskrivet om beslag i brottmål i allmänhet äger därvid tillämpning.

Utan hinder av vad som sägs i första stycket kan rätten, om synnerliga skäl föreligger, på yrkande förordna, att innehavare av egendom som avses i första stycket skall äga förfoga över egendomen under återstoden av skyddstiden eller del därav mot skäligen vederlag och på skäligen villkor i övrigt.

38 §

Utnyttjar någon yrkesmässigt mönster, som avses med ansökan om registrering, efter det att handling som visar mönstret blivit allmänt tillgänglig, äger vad som sägs om mönsterintrång motsvarande tillämpning, om ansökningsen leder till registrering. Till straff får dock icke dömas och ersättning för skada på grund av utnyttjande som sker innan ansökningsen kungjorts enligt 18 § får bestämmas endast enligt 36 § andra stycket.

Bestämmelserna i 36 § tredje stycket äger icke tillämpning, om ersättningstalan väckes senast ett år efter det mönstret registrerades.

39 §

Har registrering av mönster hävts genom dom som vunnit laga kraft, får icke dömas till straff, ersättning eller säkerhetsåtgärd enligt 35—38 §§.

Föres talan om mönsterintrång och gör den mot vilken talan föres gällande att mönsterregistreringen bör hävas, skall rätten på hans yrkande förklara målet vilande i avbidan på att frågan om registreringens hävande slutligt prövas. Är talan härom icke väckt, skall rätten i samband med vilandeförklaringen förelägga honom viss tid inom vilken sådan talan skall väckas.

40 §

Till böter dömes den som uppsåtligen eller av oaktsamhet, som ej är ringa,

1. underlåter att fullgöra vad som åligger honom enligt 34 §,

2. i fall som avses i nämnda paragraf lämnar felaktig upplysning, om straff för gärningen ej är föreskrivet i brottsbalken.

Den som uppsåtligen eller av oaktsamhet gör sig skyldig till underlåtenhet eller förfarande som avses i första stycket skall ersätta uppkommen skada. Är oaktsamheten ringa, kan ersättningen jämkas.

Allmänt åtal för brott som avses i första stycket får väckas endast om målsägande anger brottet till åtal och åtal av särskilda skäl finnes påkallat ur allmän synpunkt.

Rättegångsbestämmelser

41 §

Mönsterhavare eller den som på grund av licens får utnyttja mönster kan föra talan om fastställelse, huruvida han på grund av registreringen åtnjuter skydd mot annan, om ovisshet råder om förhållandet och denna länder honom till förfång.

Under samma villkor kan den som driver eller avser att driva verksamhet föra talan mot mönsterhavare om fastställelse, huruvida hinder föreligger mot verksamheten på grund av viss mönsterregistrering.

Göres i mål som avses i första stycket gällande att mönsterregistreringen bör hävas, äger 39 § andra stycket motsvarande tillämpning.

42 §

Den som vill väcka talan om hävande av mönsterregistrering, om överföring av registrering eller om meddelande av tvångslicens skall anmäla detta till registreringsmyndigheten samt underrätta var och en som enligt mönsterregistret innehar licens att utnyttja mönstret. Vill licenstagare väcka talan om mönsterintrång eller om fastställelse enligt 41 § första stycket, skall han underrätta mönsterhavaren därom.

Underrättelseskyldighet enligt första stycket anses fullgjord, när underrättelse i betald rekommenderad försändelse sänts under den adress som antecknats i mönsterregistret.

Visas icke, när talan väckes, att anmälan eller underrättelse skett enligt första stycket, skall kändanden ges tid därtill. Försitter han denna tid, får hans talan icke upptagas till prövning.

43 §

Finnes ej enligt rättegångsbalken behörig domstol för talan om bättre rätt till mönster, om hävande av mönsterregistrering, om överföring av sådan registrering, om tvångslicens eller rätt som avses i 32 § andra stycket, om ersättning enligt 40 § andra stycket eller om fastställelse enligt 41 §, väckes talan vid Stockholms rådhusrätt.

44 §

Avskrift av dom eller slutligt beslut i mål som avses i 16, 30—32, 35—38 eller 41 §§ sändes till registreringsmyndigheten.

Särskilda bestämmelser

45 §

Mönsterhavare som icke har hemvist i Sverige skall ha ett här bosatt ombud med behörighet att för honom mottaga delgivning av stämning, kallelser och andra handlingar i mål och ärenden om mönsterrätt med undantag av stämning i brottmål och av föreläggande för part att infinna sig personligen inför domstol. Ombud skall anmälas till mönsterregistret och antecknas i detta.

Har mönsterhavare ej anmält ombud enligt första stycket, kan delgivning i stället ske genom att den handling som skall delges sändes till honom med posten i betalt brev under hans i mönsterregistret antecknade adress. Är fullständig adress ej antecknad i registret, kan delgivning ske genom att handlingen anslås i registreringsmyndighetens lokal. Om delgivningen skall kungörelse införas i allmänna tidningarna. Delgivning anses ha skett, när vad nu sagts blivit fullgjort.

46 §

Konungen kan under förutsättning av ömsesidighet förordna, att bestämmelserna i 12 eller 45 §§ icke skall gälla i fråga om sådan sökande eller mönsterhavare som har hemvist i viss främmande stat eller har ett i den staten bosatt ombud som anmälts hos registreringsmyndigheten här i riket.

47 §

Talan mot annat slutligt beslut av registreringsmyndigheten enligt denna lag än som avses i 21 § föres genom besvär hos patent- och registreringsverkets besväravdelning inom två månader från beslutets dag. Den som vill anföra besvär skall erlägga fastställd besväravgift inom samma tid vid påföljd att besvären icke upptages till prövning.

Talan mot besväravdelningens beslut föres genom besvär hos Konungen inom två månader från beslutets dag.

48 §

I ärende rörande ansökan om registrering av mönster eller om förnyelse av mönsterregistrering skall sökanden erlägga ansöknings- eller förnyelseavgift samt, i förekommande fall, följande tilläggsavgifter, nämligen klassavgift för varje varuklass utöver den första, samregistreringsavgift för varje

mönster utöver det första, förvaringsavgift för förvaring av modell och kungörelseavgift för kungörande av varje bild utöver den första. Förnyelseavgift som erlægges efter utgången av löpande registreringsperiod utgår med förhöjt belopp.

49 §

Konungen fastställer avgifter enligt denna lag.

Närmare föreskrifter för tillämpningen av denna lag meddelas av Konungen eller, efter Konungens bemyndigande, av registreringsmyndigheten.

Denna lag träder i kraft den 1 oktober 1970, då lagen den 10 juli 1899 (nr 59) om skydd för vissa mönster och modeller upphör att gälla.

Har mönster registrerats före den nya lagens ikraftträdande eller sker registrering på grund av ansökan som har gjorts dessförinnan, gäller äldre lag fortfarande i fråga om sådan registrering och vid handläggning av sådan ansökan. Bestämmelserna i 24 och 25 §§ nya lagen gäller dock i fråga om mönsterregistrering, som är gällande vid den nya lagens ikraftträdande eller som sker efter ikraftträdandet på grund av ansökan som gjorts dessförinnan.

44 §

För verk ————— delen
offentliggjordes.

Blir upphovsmannen ————— 43 § stad-
gas.

*Vad i denna paragraf stadgas gäl-
ler ej alster av konsthantverk eller
konstindustri.*

63 §

Denna lag träder i kraft den 1 juli
1961; dock att 51 § och därtill anslu-
tande bestämmelser i 6 och 8 kap.
skola, såvitt angår återgivande i
tryckt skrift, träda i kraft den dag
Konungen förordnar *samt att 65 §
andra stycket skall gälla från och
med utgången av år 1960.*

Denna lag träder i kraft den 1 juli
1961; dock att 51 § och därtill anslu-
tande bestämmelser i 6 och 8 kap.
skola, såvitt angår återgivande i
tryckt skrift, träda i kraft den dag
Konungen förordnar.

65 §

Den nya lagen skall, med iaktta-
gande av vad i 66—69 §§ sägs, äga
tillämpning jämväl med avseende å
litterärt eller konstnärligt verk, som
tillkommit före ikraftträdandet.

*Rätt till alster av konsthantverk
eller konstindustri skall, om rätten
eljest skulle upphöra vid utgången
av något av åren 1960—1970, gälla
intill utgången av år 1971.*

Den nya lagen skall, med iaktta-
gande av vad i 66—69 §§ sägs, äga
tillämpning jämväl med avseende å
litterärt eller konstnärligt verk, som
tillkommit före ikraftträdandet.

Denna lag träder i kraft den 1 oktober 1970.

De nya bestämmelserna äger tillämpning även på verk av brukskonst, som
tillkommit före ikraftträdandet, under förutsättning att verket vid tiden för
ikraftträdandet åtnjöt skydd enligt äldre bestämmelser. Upphovsrätten till
sådant verk av brukskonst som nu nämnts upphör icke i något fall före ut-
gången av september 1980.

3) Förslag

till

Lag**om ändring i brottsbalken**

Härigenom förordnas, att 14 kap. 5 § brottsbalken skall erhålla ändrad
lydelse på sätt nedan anges.

*(Nuvarande lydelse)**(Föreslagen lydelse)*

14 kap.

5 §

Om någon utan lov anbringar eller
eljest förfalskar annans namnteck-

Om någon utan lov anbringar eller
eljest förfalskar annans namnteck-

ning eller signatur på alster av konst eller *konsthantverk* eller på annat dylikt verk och därigenom giver sken av att denne bestyrkt sig vara upphovsman till verket, dömes för signaturförfalskning till fängelse i högst två år eller, om brottet är ringa, till böter eller fängelse i högst sex månader.

Är brottet ————— fyra år.

ning eller signatur på alster av konst eller *brukskonst* eller på annat dylikt verk och därigenom giver sken av att denne bestyrkt sig vara upphovsman till verket, dömes för signaturförfalskning till fängelse i högst två år eller, om brottet är ringa, till böter eller fängelse i högst sex månader.

Denna lag träder i kraft den 1 oktober 1970.

4) Förslag till Lag om ändring i utsökningslagen

Härigenom förordnas, att 85 § utsökningslagen¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt sedan anges.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

85 §

När fast ————— hos överexekutor.

Då fast ————— utmätningen skett.

Utmätetes fartyg ————— urskiljande erfordras.

Gäller utmätningen ————— rörande luftfartyg.

Myndighet, vilken ————— är sagt.

Har domstol ————— till överexekutor.

Sker utmätning ————— till kommerskollegium.

Utmätetes patent, skall utmätningsmannen ofördröjligen till *patentmyndigheten* sända bevis om utmätningen med angivande av patentets nummer.

Utmätetes patent *eller mönsterrätt*, skall utmätningsmannen ofördröjligen till *patent- och registreringsverket* sända bevis om utmätningen med angivande av patentets *eller mönsterregistreringens* nummer.

Denna lag träder i kraft den 1 oktober 1970.

¹ Senaste lydelse av 85 § se 1967:843.

5) Förslag till Lag om ändring i lagen den 28 maj 1937 (nr 249) om inskränkningar i rätten att utbekomma allmänna handlingar

Härigenom förordnas, att 23 § lagen den 28 maj 1937 om inskränkningar i rätten att utbekomma allmänna handlingar¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

¹ Senaste lydelse av 23 § se 1962:625.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

23 §

Handlingar i — — — nämnda lagstiftning.

Handlingar i — — — nämnda lagstiftning.

Har i ansökan om registrering av mönster begärts, att handling som visar mönstret skall hållas hemlig, får handlingen icke utan sökandens samtycke utlämnas till annan i vidare mån än som följer av gällande lagstiftning om mönsterskydd.

Denna lag träder i kraft den 1 oktober 1970.

6) Förslag

till

Lag**om ändring i varumärkeslagen den 2 december 1960 (nr 644)**

Härigenom förordnas, att 30 § varumärkeslagen den 2 december 1960 skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

30 §

Konungen äger *under förutsättning av ömsesidighet* förordna, att, där varumärke tidigare anmälts till registrering *i främmande stat*, ansökan om registrering här i riket skall, under de villkor som i förordnandet angivas, i förhållande till andra ansökningar eller med hänsyn till skedd användning av andra kännetecken anses gjord samtidigt med anmälningen *i den främmande staten*.

Konungen äger förordna, att varumärke tidigare anmälts till registrering *utom riket*, ansökan om registrering här i riket skall, under de villkor som i förordnandet angivas, i förhållande till andra ansökningar eller med hänsyn till skedd användning av andra kännetecken anses gjord samtidigt med ansökningen *utom riket*.

Denna lag träder i kraft den 1 oktober 1970.

**7) Förslag
till
Lag**

**om ändring i lagen den 1 december 1967 (nr 840) om patent- och
registreringsverkets besvärsavdelning**

Härigenom förordnas, att 1 och 2 §§ lagen den 1 december 1967 om patent- och registreringsverkets besvärsavdelning skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

1 §

Inom patent- och registreringsverket skall finnas en besvärsavdelning för prövning av besvär i ärenden rörande patent och varumärken samt ärenden angående släktnamn och förnamn.

Besvärsavdelningen består — — lagkunniga ledamöter.
Besvärsavdelningen må — — — — — av Konungen.

Inom patent- och registreringsverket skall finnas en besvärsavdelning för prövning av besvär i ärenden rörande patent, *mönster* och varumärken samt ärenden angående släktnamn och förnamn.

2 §

Besvärsavdelningen är — — — — — ledamot deltaga.

Vid handläggning av varumärkes- och namnärenden är besvärsavdelningen beslutför med tre ledamöter, av vilka minst två skola vara lagkunniga.

Vid handläggning av *mönster*-, varumärkes- och namnärenden är besvärsavdelningen beslutför med tre ledamöter, av vilka minst två skola vara lagkunniga.

—————

Denna lag träder i kraft den 1 oktober 1970.

**8) Förslag
till
Lag**

om skydd för vapen och vissa andra officiella beteckningar

Härigenom förordnas som följer.

1 §

I näringsverksamhet får statsvapen, statsflagga eller annat statsblem eller statlig kontroll- eller garantibeteckning ej utan vederbörligt tillstånd användas i varumärke eller annat kännetecken för varor eller tjänster. Det samma gäller annan beteckning, som hänсыftar på svenska staten och därigenom ger kännetecknet en officiell karaktär samt svenskt kommunalt vapen.

Statsvapen får ej heller på annat sätt än som kännetecken användas i näringsverksamhet utan vederbörligt tillstånd.

Första och andra styckena gäller också beteckning som lätt kan förväxlas med sålunda skyddad beteckning.

2 §

Förenta Nationernas emblem eller namn, förkortning av namnet eller annat som företer sådan likhet därmed att förväxling lätt kan äga rum får icke brukas offentligen som märke eller benämning utan medgivande av Förenta Nationernas generalsekreterare.

Internationella atomenergiorganets emblem eller något som företer sådan likhet därmed att förväxling lätt kan äga rum får icke offentligen brukas som märke utan medgivande av organets generaldirektör.

3 §

Konungen kan, efter avtal med främmande stat eller mellanstatlig organisation, förordna att bestämmelse i 1 § om statsvapen eller annan där avsedd beteckning skall äga motsvarande tillämpning i fråga om viss mellanstatlig organisations vapen, flagga, emblem eller benämning eller förkortning för sådan benämning.

4 §

Den som uppsåtligen eller av oaktsamhet bryter mot 1 eller 2 §§ eller mot förbud som gäller på grund av förordnande med stöd av 3 § dömes till böter.

5 §

Närmare föreskrifter för tillämpningen av denna lag meddelas av Konungen.

Denna lag träder i kraft den 1 oktober 1970. Utan hinder av förordnande som meddelas med stöd av 3 § skall dock den som vid tiden för sådant förordnande brukade viss beteckning få utan tillstånd bruka beteckningen under en tid av tre år, räknat från den dag då förordnandet trätt i kraft.

Genom denna lag upphäves

lagen den 10 juli 1947 (nr 512) om skydd för Förenta Nationernas emblem och namn,

lagen den 2 december 1960 (nr 646) om skydd för vapen och vissa andra officiella beteckningar,

lagen den 26 maj 1961 (nr 167) om skydd för internationella atomenergiorganets emblem.

Utdrag av protokoll, hållet i lagrådet den 10 oktober 1969.

N ä r v a r a n d e :

f.d. justitierådet	LIND
justitierådet	ALEXANDERSON
regeringsrådet	RINGDÉN
justitierådet	CONRADI.

Enligt lagrådet den 8 maj 1969 tillhandakommet utdrag av protokoll över justitieärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 11 april 1969, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i 87 § regeringsformen avsedda ändamålet inhämtas över upprättade förslag till 1) *mönsterskyddslag*, 2) *lag om ändring i lagen den 30 december 1960 (nr 729) om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk*, 3) *lag om ändring i brottsbalken*, 4) *lag om ändring i utsökninglagen*, 5) *lag om ändring i varumärkeslagen den 2 december 1960 (nr 644)*, 6) *lag om ändring i lagen den 1 december 1967 (nr 840) om patent- och registreringsverkets besväravdelning* samt 7) *lag om skydd för vapen och vissa andra officiella beteckningar*.

Förslagen, som finns bilagda detta protokoll, hade inför lagrådet föredragits av rådmannen Eric Essén.

Förslagen föranledde följande yttranden i *lagrådet*.

Förslaget till mönsterskyddslag*Lagrådet:*

Under arbetet med den nu föreslagna lagstiftningen har utförligt diskuterats den konkurrensbegränsning som en utvidgning av mönsterskyddet givetvis måste innebära. I samband därmed har även berörts frågan om förhållandet mellan mönsterrätt och den särskilda lagstiftningen mot konkurrensbegränsningar. Angående sistnämnda fråga — som synes tillmätas icke oväsentlig betydelse — vill lagrådet erinra om följande.

I det betänkande som ledde till 1956 års ändringar i lagen den 25 september 1953 om motverkande i vissa fall av konkurrensbegränsning inom näringslivet framhölls (SOU 1955:45 s. 124) att ingripande mot de rättsliga monopolen givetvis ej kan ske enbart av den anledningen att vederbörande utnyttjar sin av rättsordningen givna ensamrätt men att däremot ett ingripande är möjligt om han går utöver denna ram och utnyttjar monopolställningen t. ex. till att framtvunga eller understödja annan konkurrensbegräns-

ning. I betänkandet angavs vidare att enligt det däri upptagna förslaget möjligheterna till ingripande mot märkesmonopolen skulle komma att bli begränsade på samma sätt som beträffande de rättsliga monopolen.

Någon härifrån avvikande uppfattning synes ej ha gjorts gällande under behandlingen av det nämnda lagstiftningsärendet.

Vid framläggande av förslaget till 1960 års varumärkeslag yttrade emellertid departementschefen att ingripande mot konkurrensbegränsning som grundas på märkesvarumonopol enligt hans mening bör kunna ske i något större utsträckning än man dittills ansett möjligt. Departementschefen ansåg att det ej bör vara uteslutet att ingripa mot skadlig verkan av märkesvarumonopol även då vidtagna åtgärder äger stöd i själva varumärkesrätten. En konkurrensbegränsande åtgärd som i det konkreta fallet befinnes ha skadlig verkan bör enligt departementschefens uttalande kunna föranleda förhandling, även om åtgärden faller inom ramen för varumärkes-skyddet (NJA II 1960 s. 200).

I sitt yttrande över sistnämnda lagförslag förklarade lagrådet sig sakna anledning att ta ståndpunkt till den angivna frågan (NJA II 1960 s. 201).

Vid tillkomsten av den nu gällande patentlagen berördes förevarande fråga i anslutning till bestämmelsen om att tvångslicens kan meddelas, ifall hänsyn till allmänt intresse av synnerlig vikt kräver det (47 §). Departementschefen yttrade därvid att patenträttigheter i det enskilda fallet kan utnyttjas på ett sätt som kommer i strid mot fundamentala samhällsintressen och att det i ett sådant läge måste finnas möjlighet för det allmänna att ingripa. I vissa fall kan härvid, enligt vad departementschefen anförde, rättelse åstadkommas genom tillämpning av lagbestämmelser som mera allmänt är riktade mot osunda företeelser inom näringslivet, såsom bestämmelser rörande prisövervakning, förhindrande av konkurrensbegränsning o. d. Departementschefen uttalade vidare att för tvångslicens bl. a. bör fordras att de villkor under vilka den patenterade uppfinningen tillhandahålles marknaden uppenbarligen strider mot vad som från allmän synpunkt är godtagbart, men att det härvid tillika bör krävas att föreliggande missförhållanden inte lämpligen låter sig rätta genom sådana åtgärder av mera allmän art som förut angivits. Lagrådet framhöll att vid remissbehandlingen berörts bl. a. frågan om förhållandet mellan de föreslagna bestämmelserna och konkurrensbegränsningslagstiftningen. Och lagrådet erinrade om att näringsfrihetsrådet sagt sig utgå från att ett sådant allmänt intresse som avses i bestämmelsen måste anses föreligga, om en konkurrensbegränsning som möjliggjorts genom ett patent fastslagits ha skadlig verkan och denna inte kunnat undanröjas inom ramen för konkurrensbegränsningslagstiftningen; i ett sådant fall borde, enligt näringsfrihetsrådets mening, såsom ett yttersta medel tvångslicens kunna meddelas. Härtill anknöt lagrådet den reflexionen, att det torde ligga väl i linje med motiven för de föreslagna tvångslicensbestämmelserna att på nu angivet sätt rättelse

i första hand bör sökas med stöd av lagstiftningen om konkurrensbegränsning och att sålunda tvångslicens bör tillgripas först då åtgärder av detta slag befunnits otillräckliga (NJA II 1968 s. 70 ff).

Beträffande det nu framlagda lagförslaget har i remissprotokollet hänvisats till departementschefens tidigare uttalanden i samband med varumärkeslagstiftningen och det sägs att ingripande alltså bör kunna ske — undantagsvis — även om mönsterhavarens åtgärder framstår som oantastliga från rent mönsterrättslig synpunkt men måste anses ha skadlig verkan från konkurrensbegränsningssynpunkt, och att sådana åtgärder — i enskilda fall — bör kunna föranleda förhandling enligt konkurrensbegränsningslagstiftningen. Liksom skedde i fråga om varumärkeslagstiftningen tilläggs att, om det skulle befinnas att konkurrensbegränsningslagens bestämmelser om de former under vilka ingripande kan ske är otillräckliga, man får ta upp frågan om en skärpning av dessa bestämmelser.

Mönsterrätten utgör ett rättsligt monopol som den föreslagna lagstiftningen avser att skydda. Utnyttjas rätten för syften som är främmande för dess ändamål, bör ingripande enligt konkurrensbegränsningslagstiftningen kunna ske; här avses alltså fall som anges i 1955 års betänkande. Men det bör, såsom framgår av ovan återgivna uttalanden, inte vara utslutet att ingripande kan äga rum även i andra fall. Någon principiell skillnad kan härvidlag inte föreligga mellan patenträtten och mönsterrätten, ehuru givetvis med hänsyn till de samhällsintressen som kan komma i fråga ingripanden mot patenträttigheter måste antagas bli vanligare. Om exempelvis en patenthavare (mönsterhavare) på ett livsviktigt område antingen inte utövar sin patenträtt (mönsterrätt) — ehuru alster framställda enligt monopolrätten skulle vara till stort gagn för allmänheten — eller också tillämpar orimligt höga priser på varan, och han tillika i ena eller andra fallet vägrar att alls upplåta licens eller kräver en orimligt hög licensavgift, synes förutsättningar för förhandlingar inför näringsfrihetsrådet föreligga. I vissa fall kan, om sådana förhandlingar blir resultatlösa, maximipris på varan komma att fastställas enligt 21 § tredje stycket konkurrensbegränsningslagen. Också andra situationer kan tänkas. Över huvud taget synes det ligga i linje med samhällsutvecklingen i stort, att extrem och samhällsskadlig utövning av sådana i och för sig samhällsnyttiga monopolrätter som patenträtten och mönsterrätten utgör kan mötas med ingripanden enligt konkurrensbegränsningslagstiftningen.

4 §

Lagrådet:

Beträffande punkt 1 har i remissprotokollet återgivits ett uttalande av utredningen, att med goda seder avses »sedligheten». Med det här citerade uttrycket skall tydligen förstås moral i vidsträckt mening, etik.

Skyddsobjekten i punkt 2 a) har bestämts i nära anslutning till 1 § första

stycket i 1960 års lag om skydd för vapen och vissa andra officiella beteckningar.

Vid granskningen av förslaget till nämnda lag anförde lagrådet i fråga om kontroll- och garantibeteckningar följande (se NJA II 1960 s. 329): För att kontroll- eller garantibeteckning skall vara skyddad enligt lagen krävs att beteckningen är statlig. Detta krav synes innebära att beteckningen skall åsättas genom statlig myndighets försorg samt att dess användning också i övrigt skall vara författningsmässigt reglerad. Såsom exempel på svenska beteckningar av förevarande art kan nämnas kontrollstämplarna för arbeten av platina, guld och silver. Kontrollbeteckningar av annat slag synes däremot, även om de är av viss offentlig karaktär, falla utanför den föreslagna lagen. I allmänhet lär emellertid för dessa i stället kunna ifrågakomma skydd enligt kollektivmärkeslagen.

Vidare bör anmärkas att, på sätt lagrådet uttalade vid granskningen av kollektivmärkeslagen (se a. a. s. 323), såsom kollektivmärken får anses sådana märken som svenska elektriska materielkontrollanstaltens s. k. S-märke, varudeklarationsnämndens s. k. D-märke (numera VDN-märke) samt svenska kontrollanstaltens för mejeriprodukter och ägg s. k. runmärken.

Dessa och andra kontroll- och garantibeteckningar som inte är statliga i här angiven mening blir ofta skyddade såsom varukännetecken (jfr 1 § kollektivmärkeslagen) genom punkt 2 b) i förevarande paragraf.

Vad angår bestämmelsen i punkt 2 e) skall, enligt ett i remissprotokollet återgivet uttalande av utredningen, mönsterrätt inte medges om inte »innehavaren» av det tidigare registrerade mönstret lämnar tillstånd därtill. I registreringsärendet lär emellertid vara tillämplig bestämmelsen i 27 § sista stycket att i ärende om mönsterrätt den skall anses som mönsterhavare, vilken senast blivit införd i mönsterregistret i denna egenskap. Har rätte innehavaren inte låtit anteckna sig som mönsterhavare (27 §), löper han alltså risken att registrering av det nya mönstret sker utan hans vilja och vetskap. Det är emellertid tydligen avsett att på hans talan registreringen skall hävas (31 §). Meningen lär vidare vara att samtycke av licensstagare inte skall fordras ens om fråga är om ensamlicens och denna är antecknad i mönsterregistret.

Avfattningen av punkt 2 e) innebär att ett registrerat mönster här skyddas utan eljest vanlig begränsning till den eller de varor för vilka mönstret blivit registrerat. För att anknyta till exemplet med det mönsterskyddade emblemet och klubbjackan: även om emblemet är ett mönster som bara är registrerat för tallrikar krävs mönsterhavarens tillstånd för att tallriksemblemet skall få tas in i ett mönster som söks registrerat för en klubbjacka. Söker tillverkaren av klubbjackan inte registrering av mönstret för jackan är han däremot oförhindrad att anbringa emblemet på jackan, eftersom skyddet för tallriksemblemet är begränsat till tallrikar.

5 §

Lagrådet:

Enligt 3 § första stycket patentlagen ger den genom patent förvärvade ensamrätten skydd mot, bl. a., att det patentskyddade alstret utbjudes till försäljning, uthyrning eller utlåning (jfr NJA II 1968 s. 19). Motsvarande gäller enligt 2 § tredje stycket lagen om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk. Med hänsyn till den lösning frågan om omfattningen av förbudet mot utbudande sålunda fått i jämförlig lagstiftning samt till omfattningen av och motiven till förevarande lagrum (se betänkandet s. 154 f) kan det vara tveksamt om det däri utan närmare bestämning förekommande uttrycket »utbjuda» är avsett att täcka mer än utbudande till försäljning. Lagrådet anser emellertid att även utbudande till uthyrning bör ingå i mönsterskyddet och att lagtexten skall uppfattas i enlighet härmed.

8 §

Lagrådet:

Reglerna om konventionsprioritet, sammanställda med vad som är avsett att gälla angående nyhetsgranskningens omfattning (14 §), medför viss risk för dubbelregistrering, när granskningstiden är kortare än prioritetstiden. Olägenheten härav kan emellertid inte antagas bli mera framträdande. Fördelen av en snabb granskning överväger.

Enligt remissprotokollet skall för åtnjutande av konventionsprioritet gälla att begäran därom framställs redan i ansökningen, och avsikten är att föreskrift härom skall intagas i tillämpningskungörelsen. En viss tvekan kan emellertid råda om när begäran senast måste göras och det är av vikt att denna tvekan undanröjs genom kungörelsen. Tvivelsmålet uppkommer därigenom att av 10 § jämförd med 13 § första stycket synes följa att ansökningshandlingen kan vara ingiven och diarieförd tidigare än ansökan enligt det sist anförda lagrummet skall anses gjord. Enligt lagrådets mening synes böra i kungörelsen föreskrivas att begäran om prioritet skall framställas redan i den ursprungliga ansökningshandlingen.

11 §

Lagrådet:

I remissprotokollet uttalar departementschefen under denna paragraf dels att i särskilda fall en variantserie kan godtas för samregistrering, t. ex. när ett textilföretag framställer handdukar som har skiljaktigheter i mönstringen för att de skall särskiljas såsom avsedda för olika familjemedlemmar, och dels, något senare, att olika mönster för samma vara inte kan samregistreras. Dessa uttalanden kan möjligen synas svårförenliga;

i och för sig skulle det nämligen i handduksexemplet kunna vara fråga om samma vara, nämligen en handduk med olika mönstring (ornament).

Emellertid har vid föredragningen upplysts att under nordiska departementsöverläggningar, som ägt rum sedan föredragningen inför lagrådet påbörjats, enighet uppnåtts om att bestämmelsen i nu förevarande hänseende bör ges det innehåll att samregistrering av ornament inte skall tillåtas men att däremot varianter av mönster för en varas utseende skall få samregistreras under de förutsättningar med avseende på tillverkning och bruk som anges i paragrafen. Lagrådet finner, utifrån de synpunkter som enligt uttalanden i remissprotokollet motiverat bestämmelsens tillkomst, detta överläggningsresultat riktigt i vad gäller ornamentregistreringen och anser att med hänsyn till omständigheterna överenskommelsen bör godtas också såvitt gäller variantregistrering. För att konkretisera resultatet innebär detta med avseende på handduksfallet, att de av departementschefen åsyftade handduksmönstren kan samregistreras, om registrering ej söks för olika ornament i form av dekor på handduk utan för variantmönster avseende olikartat dekorerade handdukar betraktade som skilda föremål (»varor»).

I anslutning till vad som förekommit vid departementsöverläggningarna föreslår lagrådet följande avfattning av paragrafen: »En ansökan får omfatta flera mönster, om de varor för vilka mönstren sökes registrerade hör samman med avseende på tillverkning och bruk. Ansökan om sådan samregistrering får omfatta högst 20 mönster och får icke avse ornament.»

12 §

Lagrådet:

I denna paragraf stadgas skyldighet för sökande, som ej har hemvist i Sverige, att ha ombud. Enligt uttalande i remissprotokollet skall med hemvist för fysisk person förstås mantalsskrivningsort. Emellertid brukar i internationella sammanhang enligt svensk rätt med hemvist förstås ej mantalsskrivningsorten utan den ort där vederbörande är bosatt i avsikt att stadigt kvarstanna (jfr Dennemark, Om svensk domstols behörighet i internationellt förmögenhetsrättsliga mål s. 74 ff). En person kan vara mantalsskriven i Sverige utan att vara bosatt här, liksom han kan vara stadigvarande bosatt här utan att vara mantalsskriven. Det torde saknas anledning att i detta sammanhang ge ordet hemvist en annan innebörd än den gängse.

17 §

Lagrådet:

Med det i 16 och 17 §§ förekommande uttrycket »bättre rätt» lär avses både vindikationsfall och successionsfall. Vid föredragningen har emellertid upplysts att enligt den blivande mönsterkungörelsen, i överensstämmelse

med vad som redan nu gäller på patentområdet, torde för klara fall av succession komma att stå till buds ett enkelt förfarande, varigenom successor antecknas som sökande i den ursprungliga sökandens ställe utan att behöva erlägga ny ansökningsavgift.

Andra stycket i denna paragraf överensstämmer med 18 § andra stycket patentlagen. Emellertid bör här beaktas att den som begär överföring kan riskera rättsförlust genom att sökanden efter det överföring yrkats inskränker varuuppgiften eller genom att han återtar ansökningen beträffande något eller några av flera mönster för vilka samregistrering begärts. Enligt uttalande av departementschefen under 13 § kan nämligen ansökningen eller uppgiften inte sedermera utvidgas till sitt ursprungliga omfång. Motsvarande gäller ej för patent. Det torde därför vara påkallat att stadga förbud för sökanden att, under den tid då överföringsyrkande föreligger till prövning, inskränka ansökningen.

Lagrådet hemställer att andra stycket måtte ges följande avfattning: »Sedan yrkande om överföring framställts och innan det slutligt prövats, äger sökanden ej inskränka ansökningen och får denna ej avskrivras, avslås eller bifallas».

Skulle överföringsyrkandet gälla något eller några av flera mönster vilka omfattas av ansökan om samregistrering bör vad nu sagts om inskränkning av ansökningen eller varuuppgiften tillämpas endast beträffande mönster som yrkandet avser.

19 §

Lagrådet:

Enligt förevarande paragraf skall sekretess för handling som visar mönstret åtnjutas under högst sex månader, räknat från den dag då ansökningen gjordes eller, när sökanden har begärt prioritet enligt 8 §, från den dag från vilken prioritet begäres.

I ett i remissprotokollet omnämnt förslag till ändring av 23 § sekretesslagen, vilket ej är föremål för lagrådets yttrande, föreskrivs att om i ansökan om registrering av mönster begärts, att handling som visar mönstret skall hållas hemlig, handlingen inte får lämnas ut till annan i vidare mån än som följer av mönsterskyddslagen. Formuleringen av nämnda förslag kan ge anledning till tveksamhet vid vilken tidpunkt begäran om sekretesskydd skall göras.

Enligt 13 § första stycket i förslaget till mönsterskyddslag anses ansökan om registrering av mönster inte gjord förrän sökanden givit in bild eller modell som visar mönstret. När i förevarande paragraf talas om »den dag då ansökningen gjordes» bör därmed, till skillnad från vad som under 8 § anförts beträffande begäran om prioritet, avses den i 13 § första stycket omförmälda dagen. En sökande kan sålunda vänta med att begära sekretesskydd till dess han till registreringsmyndigheten inger bild eller modell

av mönstret, och sekretesstiden skall då räknas från denna dag. Såsom framgår av lagtexten kan sökanden däremot inte få sekretesskydd för själva ansökningshandlingen vare sig bild eller modell som visar mönstret bifogats eller ej.

Vad departementschefen anfört i remissprotokollet beträffande förslaget till ändring av 23 § sekretesslagen lär böra läsas mot bakgrund av vad lagrådet här anfört.

20 §

Lagrådet:

Det i remissprotokollet vid andra stycket av förevarande paragraf gjorda uttalandet att, om en invändare återtar sin invändning, denna likväl skall prövas i ärendet, torde vara för kategoriskt. Uttalandet lär syfta på sådana objektiva registreringshinder som i och för sig skall av registreringsmyndigheten självmant beaktas och som denna genom invändningen fått kännedom om, t. ex. nyhetshinder, jfr 21 § första stycket tredje punkten och departementschefens uttalande i anslutning därtill. Däremot är exempelvis ett invändningsvis gjort påstående om bättre rätt till mönstret inte av den natur att myndigheten, om invändningen återtas, har att göra några egna efterforskningar i saken eller vidtaga annan åtgärd för att utröna rätta förhållandet.

Det bör anmärkas att den som återtagit gjord invändning inte kan påkalla beslut av registreringsmyndigheten över vad som anförts i invändningen och inte har klagorätt enligt 21 §.

21 §

Lagrådet:

Första stycket första och andra punkterna av förevarande paragraf avser endast registreringsmyndighetens slutliga beslut. Såsom i remissprotokollet framhålls får särskild talan inte föras mot beslut, som inte är slutligt utan avser frågor under förfarandet. Som exempel på beslut av sistnämnda art anges bl. a. beslut angående prioritet och klassificering. Till förekommande av missförstånd vill lagrådet här till foga ett par anmärkningar.

Begär sökanden enligt 8 § prioritet som registreringsmyndigheten preliminärt finner ogrundad eller obestyrkt, får sökanden föreläggande enligt 14 §. Denna åtgärd kan inte överklagas. Förklarar sökanden att han vidhåller sitt påstående om prioritet kan det ligga nära till hands att registreringsmyndigheten — i överensstämmelse med vad som i allmänhet gäller om registreringsförfarandet — har att antingen bifalla eller avslå ansökningsingen i dess helhet. I det förra fallet är den begärda prioriteten att anse som godtagen, i det senare kommer prioritetsfrågan vid klagan över avslagsbeslutet under besvärinstansens prövning. Vid föredragningen inför lagrådet har emellertid upplysts att patent- och registreringsverkets be-

svärsavdelning bifallit en ansökan om registrering med samtidigt ogillande av yrkande om prioritet. Avgörandet är för närvarande beroende på regeringsrättens prövning.

I och för sig är klassificeringen otvivelaktigt en intern angelägenhet för registreringsmyndigheten. Det förutskickas emellertid att bl. a. antalet av de klasser till vilka registrerat mönster anses höra skall vara avgörande för avgiftsdebiteringen. Beträffande klagan över debiteringen synes enligt lagen endast den föga praktiska utvägen stå öppen att sökanden, om han finner klassificeringen oriktig och avgiftsdebiteringen i följd härav för hög, vägrar att betala avgiften, vilket medför att registreringsansökningen avslås; härefter klagar han på avslagsbeslutet och anför därvid, att hans vägran att betala avgiften berott på att klassificeringen varit för omfattande och avgiften därför alltför hög.

22 §

Lagrådet:

I remissprotokollet framhålles om förfarandet hos besvärsavdelningen och i regeringsrätten att officialprincipen tillämpas även i överinstans, att såväl överinstansen som parterna själva kan föra in nytt material och att part äger åberopa nya bevis och framföra nya skäl. Det tilläggs att reformatio in pejus således inte är utesluten. Detta tillägg synes kunna uppfattas som mera vittgående än som torde vara avsett, i varje fall när det gäller överföring av ansökan, ett institut som ju är starkt civilrättsligt färgat. Ett uttalande av departementschefen att en överinstans, som finner nyhetskravet uppfyllt, kan avslå registreringsansökan på den grund att sökanden inte är rätt innehavare av mönstret torde alltså icke äga avseende på situationer då överföring av ansökan prövats. Om sålunda exempelvis en person efter yrkande fått en ansökan överförd på sig genom lagakraftägande beslut av registreringsmyndigheten men samma myndighet därefter avslagit själva ansökningen, får givetvis besvärsavdelningen inte vid prövning av denna persons besvär över avslaget fastställa avslagsbeslutet på den grund att den ursprungliga sökanden anses vara rätt innehavare av mönstret.

I remissprotokollet har även utvecklats vad som för närvarande kan anses gälla i förvaltningsprocessuell praxis i fråga om telegrambesvär. Härtill må fogas en erinran att högsta domstolen i ett nyligen i plenum träffat avgörande (se NJA 1968 s. 523) uttalat att den omständigheten att telegram inte uppfyller rättegångsbalkens föreskrift att revisionsinlägga skall vara egenhändigt undertecknad av revisionskäranden eller hans ombud utgör en brist som kan avhjälpas genom att telegrammet senare visas härröra från behörig person. Avgörandet torde kunna förväntas bli vägledande även i administrativrättslig praxis.

25 §

Lagrådet:

I remissprotokollet anförs vid förevarande paragraf att en framställning om förnyelse som görs för tidigt eller för sent skall avslås. I detta sammanhang uttalas vidare att, om avslagsbeslutet vinner laga kraft, mönsterrätten definitivt utslöcknar. Det sist sagda är emellertid riktigt endast under förutsättning att tiden för sökande av förnyelse gått till ända. Är så inte fallet kan en ny ansökan göras. Den möjligheten kan inte heller helt lämnas ur räkningen att inom rätt tid mer än en ansökan om förnyelse blivit gjord, t. ex. av mönsterhavaren och av en licenstagare. I denna belysning har man också att se konstaterandet att det inte såsom när det gäller en registreringsansökan finns möjlighet att få en förnyelseansökan återupptagen.

Det kan förtjäna anmärkas att, om ett mönster registrerats för flera varor, registreringen torde kunna förnyas med begänsning till någon eller några av dessa varor. Har enligt 11 § flera mönster samregistrerats kan på motsvarande sätt förnyelsen begränsas till något eller några av mönstren.

26 §

Lagrådet:

Såsom framgår av vad departementschefen anfört avser första punkten både total och partiell vidareöverlåtelse. Huruvida den överlåtande licenstagaren utträder eller inte utträder ur ansvarsförhållandet till mönsterhavaren regleras inte här; i denna del gäller vad avtalet dem emellan må innehålla.

För att undvika missförstånd — eftersom tredje punkten innehåller en regel om ansvarsförhållandet mellan mönsterhavaren och överlåtaren — synes emellertid paragrafen böra uppdelas i två stycken, så att första punkten bildar ett stycke för sig och de två återstående punkterna ett andra stycke; därvid torde ordet »dock» i sista punkten böra strykas.

27 §

Lagrådet:

I fjärde stycket ges en regel om saklegitimerande verkan av anteckning i mönsterregistret. Med hänvisning till vad som anfördes vid lagrådsgranskningen av patentlagen (NJA II 1968 s. 65 f) lämnar lagrådet regelns utformning i lagtext utan anmärkning.

28 §

Lagrådet:

Av åtskilliga motivuttalanden rörande innehållet i första stycket, gjorda både av utredningen och av departementschefen, får man närmast det intrycket att lagstiftaren tänkt sig att den avgörande tidpunkten för när

utnyttjaren skall ha varit i god tro borde vara den tidpunkt då han påbörjade utnyttjandet resp. vidtog väsentliga åtgärder för att utnyttja mönstret. En därefter under tiden fram till offentliggörandet påkommen ond tro skulle alltså inte hindra honom från att få tvångslicens. Detta synes också vara den naturliga utgångspunkten; det må anmärkas att det norska förslaget uttryckligen intagit denna ståndpunkt.

Emellertid har det remitterade förslaget — liksom de danska och finländska förslagen — avfattats så, att enligt lagtexten den goda tron skall ha förelegat ännu vid den tidpunkt då handling som visade mönstret blev allmänt tillgänglig. Det är härvidlag att märka att bestämmelsen tillkommit med 48 § patentlagen som förebild. Vid avfattningen av den nu förevarande bestämmelsen i departementsförslaget har dock skett vissa ändringar och omformuleringar; som det vill synas betingade av språkliga skäl. Måhända har man därvid förbisett att patentlagens något mera obestämda uttryckssätt torde lämna möjlighet öppen att tolka bestämmelsen så, att det vore tillräckligt om god tro förelegat när utnyttjandet påbörjades resp. när de väsentliga åtgärderna för utnyttjandet vidtogs.

Lagrådet hemställer att första punkten av förevarande paragraf, i direkt anslutning till texten i 48 § patentlagen, avfattas sålunda: »Den som utnyttjade mönster, som avses med ansökan om registrering, yrkesmässigt här i riket när handling som visar mönstret blev allmänt tillgänglig kan, under förutsättning att ansökningen leder till registrering, få tvångslicens till utnyttjandet, om synnerliga skäl föreligger samt han saknade kännedom om ansökningen och ej heller skäligen kunnat skaffa sig kännedom om den».

39 §

Lagrådet:

Enligt 32 kap. 5 § rättegångsbalken äger domstol förordna att ett mål skall vila om det är av synnerlig vikt för prövningen att fråga som är föremål för annan rättegång eller för behandling i annan ordning först avgörs. Detsamma gäller om mot handläggningen möter annat hinder av längre varaktighet. Det nu förevarande stadgandet i andra stycket kan inte antagas upphäva rättegångsbalkens bestämmelse. Då annat ej sägs måste stadgandet uppfattas som allenast en komplettering. Bestämmelsen i rättegångsbalken äger således tillämplighet även när någon som blir stämd för mönsterintrång har väckt talan om hävande av mönsterregistreringen. Domstolen kan då på eget initiativ förklara målet om mönsterintrång vilande, om den så anser lämpligt. Vad som införs genom nu förevarande stadgande är en ovillkorlig skyldighet för domstolen att förklara målet om mönsterintrång vilande om svaranden begär det. Förutsättning är endast att han i målet förklarar sig göra gällande att mönsterregistreringen bör hävas. Skulle svaranden, trots att han gör detta gällande, inte begära vilande-

förklaring, torde domstolen i regel böra meddela sådan förklaring med stöd av 32 kap. 5 § rättegångsbalken sedan talan om hävande av registrering väckts. Eljest kan riskeras att en fällande dom för mönsterintrång kolliderar med en dom på hävande av mönsterregistreringen. Vilandeförklaring medför att någon handläggning i målet ej äger rum och att för dess återupptagande fordras särskild åtgärd från rättsen eller ena partens sida (NJA II 1943 s. 418). Endast i undantagsfall lär alltså mål om mönsterintrång och mål om hävande av registrering komma att handläggas i en rättegång.

F. d. justitierådet Lind:

Den principlösning som förevarande paragraf innefattar överensstämmer med vad som finns stadgat i 61 § patentlagen. Vid lagrådsgranskning av förslaget till patentlag förordade jag för min del en annan lösning, närmast med tanke på den försening av intrångsprocesserna som jag trodde vara att befara. Risken härför kan vara större när det gäller mönsterintrång eftersom Stockholms rådhusrätt inte såsom enligt patentlagen är exklusivt forum, jfr vad lagrådet anför under 43 §. Å andra sidan torde mål om mönsterintrång i regel vara av mindre invecklad beskaffenhet än patentintrångsmål. Med hänsyn till intresset av att patentlagen och mönster-skyddslagen erhåller likartad reglering anser även jag att det nu föreliggande förslaget bör lämnas utan erinran i det avseende varom här är fråga.

43 §

Lagrådet:

I remissprotokollet uttalas, att av 10 kap. 14 § andra stycket rättegångsbalken framgår att mönsterhavare som väcker en intrångstalan såsom tvistemål har forum i fråga om genkäromål vid den domstol som har upptagit huvudkäromålet. Det tilläggs att som genkäromål härvid måste betraktas bl. a. talan om hävande av mönsterregistreringen.

Genkäromål är ett processrättsligt begrepp som definieras i 14 kap. 3 § rättegångsbalken. Där stadgas bl. a. att, om svaranden *vill till gemensam handläggning* väcka visst slag av talan mot kändanden och gör det före huvudförhandlingen, målen skall handläggas i en rättegång. Och det heter att käromål som sålunda förenats med huvudkäromålet är genkäromål.

Om någon som är stämd för mönsterintrång därefter anhängiggör talan om hävande av mönstrets registrering, torde han i regel vilja påkalla vilandeförklaring av intrångsmålet enligt 39 § andra stycket (jfr vad lagrådet anför under 39 §). Handläggningen av intrångsmålet skulle då upphöra till dess hävningsfrågan blivit avgjord genom lagakraftgående dom. Det förefaller därför som om man i sådant fall ej kan säga att svaranden *vill väcka talan till gemensam handläggning*. Forumbestämmelsen i 10 kap. 14 § andra stycket rättegångsbalken om genkäromål skulle då inte vara tillämplig, eftersom det ej är fråga om genkäromål i teknisk mening.

45 §

Lagrådet:

Angående begreppet hemvist får lagrådet hänvisa till vad som anförts under 12 §.

47 §

Lagrådet:

Av sammanhanget framgår att också andra stycket avser endast slutliga beslut.

Ö v e r g å n g s b e s t ä m m e l s e r n a

Lagrådet:

Att nya lagen träder i kraft den 1 oktober 1970 innebär bl. a., att ansökan, som görs om registrering enligt denna lag, inte kan upptagas av registreringsmyndigheten dessförinnan. Tidigare ingiven ansökan om sådan registrering skall följaktligen avvisas.

Enligt vad vid föredragningen inför lagrådet upplysts lär emellertid vara avsett att förordnande enligt 8 § nya lagen skall öppna möjlighet för den som söker registrering enligt nämnda lag att erhålla s. k. konventionsprioritet från dag före lagens ikraftträdande. Även om sökanden inte eftersträvar skydd annorstädes än i Sverige, kan han därför ha anledning att först söka registrering utom riket. Därvid kan onekligen föreskriften i art. 4 A 3 Pariskonventionen få vissa egenartade konsekvenser.

Det skulle otvivelaktigt vara av visst värde om den som före den 1 oktober 1970 söker registrering enligt 1899 års lag genom registreringsmyndighetens försorg fick särskild underrättelse om innehållet i övergångsbestämmelserna till den nya lagen. Det skulle måhända också vara lämpligt att innehavare av mönsterregistrering enligt äldre lag underrättas om sin rätt att få registreringen förnyad och om vad han för sådant ändamål har att iakttaga.

Övriga lagförslag

Lagrådet:

Förslagen lämnas utan erinran.

Lagrådet:

Lagrådet ifrågasätter om inte även införsellagen (1968:621) bör fullständigas genom att i 2 § första stycket 3 efter ordet »patent» tilläggs »eller mönsterrätt».

Ur protokollet:
Ingrid Hellström

Utdrag av protokollet över justitieärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Regenten, Hertigen av Halland, i statsrådet på Stockholms slott den 21 november 1969.

N ä r v a r a n d e :

Statministern PALME, ministern för utrikes ärendena NILSSON, statsråden STRÄNG, LANGE, HOLMQVIST, ASPLING, LUNDKVIST, GEIJER, ODHNOFF, WICKMAN, MOBERG, BENGTOSSON, NORLING, LÖFBERG, LIDBOM, CARLSSON.

Chefen för justitiedepartementet, statsrådet Geijer, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter lagrådets yttrande över förslag till 1) mönsterskyddslag, 2) lag om ändring i lagen den 30 december 1960 (nr 729) om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk, 3) lag om ändring i brottsbalken, 4) lag om ändring i utsokningslagen, 5) lag om ändring i varumärkeslagen den 2 december 1960 (nr 644), 6) lag om ändring i lagen den 1 december 1967 (nr 840) om patent- och registreringsverkets besväravdelning och 7) lag om skydd för vapen och vissa andra officiella beteckningar.

Föredraganden redogör för lagrådets utlåtande och anför.

Förnyade överläggningar om mönsterskyddslagstiftningen mellan företrädare för berörda departement och ministerier i Danmark, Finland, Norge och Sverige har hållits den 7 och 8 oktober 1969. Lagrådet har fått del av resultaten av dessa överläggningar, innan dess utlåtande avgavs. De ändringar i förhållande till det remitterade förslaget till mönsterskyddslag som jag förordar i det följande stämmer överens med överläggningsresultaten.

Vad lagrådet har anförut om den föreslagna mönsterskyddslagens förhållande till lagstiftningen om konkurrensbegränsning föranleder inte något yttrande från min sida.

De jämkningar i 11, 26 och 28 §§ förslaget till mönsterskyddslag som lagrådet har föreslagit bör godtas med en mindre redaktionell justering i 28 §.

Jag kan för min del instämma i de synpunkter som lagrådet har anförut i anslutning till 4, 5, 8, 12, 19, 20, 21, 22, 25, 27, 45 och 47 §§ mönsterskyddslagen samt övergångsbestämmelserna till samma lag.

Lagrådets förslag om ändrad lydelse av 2 § första stycket 3. införsellagen (1968:621) bör likaledes godtas.

Förslaget till mönsterskyddslag innehåller i 17 § bestämmelser om överföring av ansökan om registrering av mönster. Lagrådet har föreslagit, att skyddsföreskriften i paragrafens andra stycke till förmån för den som yrkar överföring kompletteras med förbud för sökanden att inskränka ansökningsen, innan överföringsyrkandet slutligt prövats. Jag delar lagrådets uppfattning i sak. Problemet synes emellertid enklast kunna lösas genom att det i lagrummet föreskrivs ett generellt förbud mot att ansökningsen över huvud taget ändras, så länge ett yrkande om överföring är beroende på prövning. Det betyder, att sökanden under den tiden inte kan ändra ansökningsen på sätt som annars skulle vara tillåtet enligt 13 § andra stycket. Med denna lagtekniska lösning nås överensstämmelse med övriga nordiska lagförslag.

I anslutning till 39 § förslaget till mönsterskyddslag har lagrådet uttalat, att domstol — om svaranden i en intrångsprocess väcker talan om hävande av registreringen men underlåter att begära vilandeförklaring beträffande intrångsmålet — likväl i regel torde böra meddela sådan förklaring och att följaktligen mål om mönsterintrång och mål om hävande av registrering endast undantagsvis kommer att handläggas i en rättegång. Detta uttalande synes vara alltför generellt. Många gånger torde en gemensam handläggning fram till förberedelsens avslutande vara processekonomiskt fördelaktig. Man kan bl.a. inte bortse från fall då det redan vid första inställelse i målet om hävande av registreringen står klart för domstolen att talan härom är uppenbart ogrundad och att målet därför kan avgöras omedelbart (42 kap. 20 § RB). I sådant fall blir vilandeförklaring av intrångsmålet inte aktuell. Det är i övrigt inte möjligt att göra generella uttalanden i frågan. Förhållandena är skiftande och det får överlåtas åt domstolarna att bedöma frågan med hänsyn till omständigheterna i varje särskilt fall.

I anslutning till 43 § förslaget till mönsterskyddslag och motivuttalandena till detta lagrum har lagrådet uttalat, att om svaranden i mål om mönsterintrång väcker talan om hävande av mönsterregistreringen, han i regel torde vilja påkalla vilandeförklaring av intrångsmålet enligt 39 § andra stycket. Lagrådet anser att man i sådant fall inte kan säga att svaranden vill väcka talan till gemensam handläggning enligt 14 kap. 3 § rättegångsbalken och att följaktligen forumbestämmelsen i 10 kap. 14 § andra stycket rättegångsbalken inte heller skulle vara tillämplig, eftersom det inte skulle vara fråga om ett genkärsmål i teknisk mening. Jag kan inte helt ansluta mig till denna uppfattning. Att kåranden i målet om hävande av registreringen vill begära vilandeförklaring av intrångsmålet utesluter inte att det kan bli fråga om en gemensam handläggning av målen på förberedelsestadiet. Yrkandet om vilandeförklaring behöver inte nödvändigtvis framställas redan i stämningen. Kåranden kan ha goda skäl att avvakta resultatet av ett eller flera förberedelsesammanträden i de båda målen innan han tar ställning till om han skall vidhålla sin talan och i

så fall begära vilandeförklaring eller om han skall återkalla sin talan. Förutsättningarna för tillämpning av 14 kap. 3 § och därmed också av 10 kap. 14 § andra stycket rättegångsbalken föreligger således enligt min mening så gott som undantagslöst, när svaranden i ett intrångsmål väcker talan om hävande av registreringen.

I 43 § i det remitterade förslaget till mönsterskyddslag föreskrivs, att behörig domstol för prövning av vissa mål angående mönsterrätt under angivna förutsättningar skall vara Stockholms rådhusrätt. Med hänsyn till att rådhusrätten fr. o. m. den 1 januari 1971 skall utgöra tingsrätt under namnet »Stockholms tingsrätt» (prop. 1969:44, 1LU 38, rskr 283), bör detta uttryck i stället användas i paragrafen och samtidigt i övergångsbestämmelserna till lagen föreskrivas, att vad i lagen sägs om Stockholms tingsrätt skall för tiden intill den 1 januari 1971 avse Stockholms rådhusrätt.

Den bestämmelse, som i det remitterade förslaget har tagits upp som en övergångsbestämmelse till lagen om skydd för vapen m. m. och som innebär att den som vid tiden för ett förordnande enligt lagens 3 § brukade beteckning som avses med förordnandet skall utan hinder av detta få fortsätta att bruka beteckningen under en övergångstid av tre år, har karaktären av en permanent materiell regel. Den bör därför enligt min mening tas upp som ett andra stycke i nämnda paragraf och inte som en övergångsbestämmelse.

Utöver vad som följer av vad jag har anfört i det föregående bör vissa redaktionella jämkningar vidtas i de remitterade lagförslagen.

I överensstämmelse med vad föredragande departementschefen anförde vid remissen till lagrådet av de aktuella lagförslagen bör Sverige i samband med att den nya mönsterskyddslagen och den föreslagna lagen om skydd för vapen och vissa andra officiella beteckningar genomförs ratificera Lissabontexten och de materiella bestämmelserna (art. 1—12) i Stockholmstexten av Pariskonventionen den 20 mars 1883 för industriellt rättsskydd.

Sedan Sverige den 2 juni 1969 har undertecknat den i remissprotokollet nämnda Locarnoöverenskommelsen den 8 oktober 1968 om inrättande av ett internationellt klassificeringssystem för mönster bör även denna överenskommelse tillträdas i samband med att de nu aktuella lagförslagen genomförs. Det lär få ankomma på Kungl. Maj:t att besluta härom.

Under framhållande, att hinder inte synes möta mot att ärendet behandlas under 1970 års riksdag, hemställer föredraganden, att Kungl. Maj:t genom proposition föreslår riksdagen att

dels godkänna den i Lissabon den 31 oktober 1958 och i Stockholm den 14 juli 1967 reviderade Pariskonventionen den 20 mars 1883 för industriellt rättsskydd, i fråga om Stockholmstexten såvitt avser artiklarna 1—12,

dels antaga förslag till

- 1) *mönsterskyddslag,*
- 2) *lag om ändring i lagen (1960:729) om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk,*
- 3) *lag om ändring i brottsbalken,*
- 4) *lag om ändring i utsökningslagen (1877:31 s. 1),*
- 5) *lag om ändring i lagen (1937:249) om inskränkningar i rätten att utbe-
komma allmänna handlingar,*
- 6) *lag om ändring i varumärkeslagen (1960:644),*
- 7) *lag om ändring i lagen (1967:840) om patent- och registreringsverkets
besvärsavdelning,*
- 8) *lag om ändring i införsellagen (1968:621),*
- 9) *lag om skydd för vapen och vissa andra officiella beteckningar.*

Med bifall till vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt förordnar Hans Kungl. Höghet Regenten att till riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:
Gunnel Anderson

Innehållsförteckning

Propositionen	1
Propositionens huvudsakliga innehåll	1
Lagförslag	3
Förslag till	
mönsterskyddslag	3
lag om ändring i lagen den 30 december 1960 (nr 729) om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk	14
lag om ändring i brottsbalken	15
lag om ändring i utsökningslagen	16
lag om ändring i lagen den 28 maj 1937 (nr 249) om inskränkningar i rätten att utbekomma allmänna handlingar	16
lag om ändring i varumärkeslagen den 2 december 1960 (nr 644)	16
lag om ändring i lagen den 1 december 1967 (nr 840) om patent- och registreringsverkets besvärsavdelning	18
lag om ändring i införsellagen den 6 december 1968 (nr 621)	18
lag om skydd för vapen och vissa andra officiella beteckningar	19
Utdrag av statsrådsprotokollet den 11 april 1969	21
Sammanfattning av förslagen	23
Inledning	25
Gällande rätt	25
Internationella överenskommelser	28
Huvuddragen av utredningsförslagen	35
Förslaget till lag om mönster	35
Förslaget till lag om ändring i upphovsrättslagen	39
Förslaget till lag om ändrad lydelse av 23 § sekretesslagen	39
Förslaget till lag om ändring i lagen om skydd för vapen och vissa andra officiella beteckningar	39
Huvudgrunderna för lagstiftningen	41
Mönsterskydd	41
Behovet av ett utvidgat mönsterskydd	41
Mönsterrättens föremål	54
Nyttighetsmodeller	60
De allmänna skyddsförutsättningarna	62
Kravet på mönsterskapande verksamhet	62
Registreringskravet	64
Nyhetskravet	65
Skillnadskravet	68

Variantregistrering	74
Registreringsförfarandet	79
Mönsterrättens innehåll	96
Utnyttjandeformerna	96
Skyddets omfattning	104
Skyddstiden	110
Arbetslagarmönster	112
Skydd mot s.k. slavisk efterbildning	116
Skydd för brukskonst	120
Följdlagstiftning till mönsterskyddslagen m.m.	137
Skydd för vapen och andra officiella beteckningar	137
<i>Lagförslagets enskilda bestämmelser</i>	142
Förslaget till mönsterskyddslag	142
Allmänna bestämmelser	142
1 §	142
2 §	146
3 §	149
4 §	151
5 §	158
6 §	162
7 §	164
8 §	165
Registreringsansökan och dess handläggning	167
9 §	167
10 §	168
11 §	173
12 §	175
13 §	176
14 §	177
15 §	180
16 §	181
17 §	182
18 §	184
19 §	187
20 §	189
21 §	191
22 §	193
23 §	196
Mönsterregistrerings giltighetstid	198
24 §	198
25 §	199
Licens, överlåtelse m.m.	201
26 §	201
27 §	204
28 §	206
29 §	216
30 §	217
Upphörande av registrering m.m.	218
31 §	218

32 §	223
33 §	227
Uppgiftsskyldighet	229
34 §	229
Ansvar och ersättningsskyldighet m.m.	230
35 §	230
36 §	237
37 §	240
38 §	243
39 §	245
40 §	249
Rättegångsbestämmelser	250
41 §	250
42 §	251
43 §	252
44 §	254
Särskilda bestämmelser	254
45 §	254
46 §	255
47 §	256
48 §	257
49 §	258
Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser	261
Förslaget till lag om ändring i upphovsrättslagen	268
1 §	268
10 §	268
43 §	268
44 §	269
63 och 65 §§	269
Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser	270
Förslaget till lag om ändring i brottsbalken	271
5 §	271
Förslaget till lag om ändring i utsökningslagen	271
85 §	271
Förslaget till lag angående ändring i sekretesslagen	271
23 §	271
Förslaget till lag om ändring i varumärkeslagen	273
30 §	273
Förslaget till lag om ändring i lagen om patent- och registreringsverkets be- svärsavdelning	274
1 §	274
2 §	275
Förslaget till lag om skydd för vapen och vissa andra officiella beteckningar	275
1 §	276
2 §	276
3 §	276
4 §	278
5 §	278
Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser	279

<i>Tillträde till Pariskonventionens Lissabon- och Stockholmstexter</i>	279
<i>Hemställan</i>	282
Bilaga 1. Mönsterskyddsutredningens förslag	284
Bilaga 2. Utredningsmannens förslag till lag om ändring i lagen den 2 december 1960 (nr 646) om skydd för vapen och vissa andra beteckningar	297
Bilaga 3. Pariskonventionens Stockholmstext artiklarna 1—12	298
Bilaga 4. Till lagrådet remitterade förslag till mönsterskyddslag m.m.	319
Utdrag av lagrådsprotokollet den 10 oktober 1969	336
Utdrag av statsrådsprotokollet den 21 november 1969	349